

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 65

Dimecres, 17 d'octubre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 42, primera reunió

Í N D E X

Moció de censura

al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pitarch.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència. Tram. 205-00001/06. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 48 altres diputats del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la moció de censura.

El president

S'obre la sessió.

Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/06)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Moció de censura al president de la Generalitat i proposta del diputat senyor Pasqual Maragall i Mira com a candidat a la presidència, el text de la qual ha estat repartit en el dossier.

Aquest debat es regirà per la normativa establerta a l'article 121 del Reglament, i té la paraula per presentar la Moció l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal i Farreras.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, compareixo en nom de cinquanta diputats i diputades d'aquesta cambra per presentar la Moció de censura al Consell Executiu de la Generalitat i al president de la Generalitat, molt honorable senyor Jordi Pujol i Soley, i per presentar com a candidat a la Presidència de la Generalitat l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira.

Ho fem tots els diputats i diputades signants, en un acte de rigor i exigència democràtics; ho fem en escrupolós compliment de les previsions estatutàries i reglamentàries, d'acord amb les previsions del capítol 2 de la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, que en el seu article 85 diu: «El Consell Executiu respon políticament davant el Parlament de forma solidària. La responsabilitat del Govern és exigible per mitjà de la Moció de censura i de la qüestió de confiança.»

I l'article 86 precisa que la delegació temporal de funcions executives, en un conseller o més d'un —els que siguin—, no eximeix el president de la Generalitat de la responsabilitat política davant el Parlament.

Ho fem en reivindicació i afirmació del catalanisme, d'un catalanisme obert, plural i no exclouent; ho fem contra el monopoli del catalanisme; ho fem per no con-

tinuar com fins ara, per trencar les inèrcies, per trencar l'atonia i l'ensopiment, per desfer-nos, tots plegats, de la teranyina de la passivitat i el conformisme; ho fem per patriotisme —una paraula que ningú no té en exclusiva—; ho fem per fer sentir la nostra veu.

Des del debat de política general s'han produït dues demostracions clares de la necessitat i oportunitat d'aquesta Moció de censura. Primer, el conseller Mas, posant preu al debat, en un acte d'imprudència política advertint que Pasqual Maragall ho pagaria molt car. Darrere de Mas, diverses veus han repetit les mateixes desqualificacions —tallades pel mateix patró— de les consignes partidàries.

Segur que podríem replicar dient, simplement: Mas, més; ho pagarà més car. Però ni aquest és el fil, ni això és el que s'espera de nosaltres. Hi ha ple d'arguments polítics a favor d'aquesta Moció de censura que explicarem, però durant nou mesos, vostès han fet un itinerari que va —i ho segueixen demostrant en aquest moment— de l'escepticisme cínic a la incredulitat, i de la incredulitat a una voluntat de descrèdit. I, en canvi, avui, la distància que separa l'estabilitat parlamentària que tenen del ridícul és molt curta; de fet, han substituït l'estabilitat per una altra cosa menys freqüent i menys valorada en democràcia: el malabarisme, l'equilibrisme. Aquesta és una segona raó recent de pocs dies que avala la Moció de censura.

En totes les comissions celebrades la darrera setmana, en aquest Parlament, vostès han practicat el funambulisme; han votat amb uns i altres, a favor i en contra, d'acord i en desacord amb el seu ideari i el seu programa polític; han fet de l'oportunisme, doctrina; de la continuïtat a qualsevol preu, dogma; de l'ambigüïtat permanent, pauta de conducta. S'han fet els reis del sí però no, del no però sí; de l'aixeta que raja i de la sequera més eixuta; d'aquí «sí» —votar que sí aquí— i allà «no», al Congrés dels Diputats; o d'allà «sí» i aquí «no»; del no ens estimen, però els necessitem; han substituït la política per l'*aquí te pillo, aquí te mato*. (Remor de veus.)

Els ciutadans que ens observen han de saber que censurem els mals del Govern amb un objectiu molt clar, que aquests mals, els mals del Govern no contaminin el país; que Catalunya no es vegi arrossegada a rodolar pel pendent que vostès han iniciat.

Anem als arguments. Una moció de censura anuncia-fa mesos i que es presenta a l'equador de la legislatura, per raons de molt de pes. Quines són aquestes raons? Permetin-me que reproduïxi la proposta de resolució de reprovació al Consell Executiu de la Generalitat, presentada i votada conjuntament pel nostre Grup amb Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds. Aquella proposta de resolució deia: «El Parlament de Catalunya constata les carències de la gestió del Govern de Convergència i Unió en matèries essencials per garantir el benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i la comú aspiració de justícia social. L'incompliment per part del Govern de moltes de les resolucions aprovades per la cambra en el darrer debat sobre orientació política general. El manteniment d'un acord polític entre Convergència i Unió i el Partit Popular que resulta lesiu per

a l'autogovern de Catalunya i les aspiracions nacionals del poble català. És per això –deia la resolució– que el Parlament de Catalunya reprova la gestió del Consell Executiu de la Generalitat.»

Tres motius de pes: gestió deficient, incompliment d'acords parlamentaris, manteniment d'un acord polític lesiu per a l'autogovern. Tres motius defensats per tres forces polítiques que ja el 1999 van recollir més suport ciutadà que els partits que donen suport al Govern. Tres partits que, segons totes les enquestes, tenen avui un suport encara més gran que el que van obtenir llavors. Som molts els que diem –i no sols des de les files de l'oposició– que així no es pot seguir; molts dels que previsiblement no votaran la Moció també ho saben.

Aquesta Moció es presenta per donar resposta a moltes preguntes que ens formulen i que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya es formulen. Hi ha moltes inquietuds, hi ha molts interrogants, hi ha dèficits i mancances. Sectors de la societat catalana troben a faltar ambició, d'altres troben a faltar diàleg i consens; uns altres desaproven la tàctica sistemàtica de tensar sempre la corda institucional, cap amunt o cap avall.

Hi ha qui espera més generositat i visió de conjunt en les polítiques socials, més fets que paraules en les polítiques de suport a la família; d'altres troben a faltar compromís i projectes culturals, idees i pressupost en l'àmbit de la cultura.

El món de l'educació espera, decebut, un revulsiu: estímuls, intensius, voluntat efectiva de fer de l'educació una prioritat. Els territoris i el paisatge esperen una cura que no reben i que no tenen, una intervenció inexistent d'adequació i protecció combinades.

Els pobles, les ciutats, els col·lectius assisteixen al desgavell d'un final d'etapa ja sense respostes a les grans qüestions de futur. Un futur incert que neguiteja molta gent, una incertesa que neix de la mateixa indefinició del Govern, d'una política de pedaços, de trossos, de fragments, de miques. Aquí, avui, ja no és veritat que de mica en mica s'omple la pica; aquí, ara, vessa la pica de la paciència.

Davant d'aquestes constatacions, hi ha diverses opcions. Una, fer com si res: no passa res, el país va bé, tirem endavant. Una altra opció –també legítima, però amb poc futur– és la d'oferir a l'actual Govern un canvi de majoria per assegurar l'estabilitat. Per què diem «amb poc futur»? Perquè Convergència i Unió no vol canviar de majoria, no dic que no pot, dic que no vol. Ho va dir el president Pujol, el novembre de 1999; ho va tornar a dir, amb més males maneres, l'octubre del 2000, i ho ha tornat a dir el conseller de Presidència fa tres o quatre dies. I ho ha advertit Josep Antoni Duran i Lleida, tampoc no fa gaires dies. I entre tots s'han fet un nus.

Independentment de les mostres cada cop més teatralitzades d'incomoditat política, les coincidències de fons entre Convergència i Unió i el PP són molt grans: el vot a les investidures de Jordi Pujol i José María Aznar; el seu model socioeconòmic compartit; la reforma laboral; la Llei d'estrangeria; els pressupostos de l'Estat de 2001 i de 2002; els pressupostos de la

Generalitat del 2000 al 2001, i... aneu a saber!; el Pla hidrològic nacional; el nou sistema de finançament autòmic; els casos «Trellall» i «Turisme», on tots eviten tota assumpció de responsabilitat política; les lleis d'estabilitat pressupostària, pel que fa a limitar l'autonomia dels ajuntaments; la Llei d'universitats, que agrada al conseller i no agrada ni al sector ni als rectors. Tan feliç està Convergència i Unió de la seva relació, que ni tan sols ha formulat una sola pregunta al president del Govern central en el Congrés dels Diputats; ni una!

El Partit Popular de Catalunya pregunta, cada vegada que toca, sempre, al president Pujol en les sessions de control; Convergència no pregunta mai al president Aznar. Per què? No tenen res a dir. Ni tan sols han preguntat res a la ministra d'Educació i Cultura, ni per la reforma de les universitats, ni per la Llei d'humanitats, ni per res de res.

Com els deia, malgrat alguna mostra d'incomoditat, feta més de cara a la galeria que no pas per altres motius, Convergència ha triat aliats i no pensa canviar d'estratègia fins al moment que decideixi que vol acabar la legislatura o que els seus socis ho vulguin –o tots dos posant-se d'acord per fer-ho. Aquest, de totes maneres, no és avui el tema ni l'argument principal d'aquesta Moció; és, això sí, una dada fixa en el paisatge; en l'horitzó plana aquesta foto fixa.

Canvi de majoria, no sembla possible. Si la convocatòria d'eleccions anticipades està en mans del president de la Generalitat, només queda una opció: la Moció de censura.

La presentació d'aquesta Moció de censura, que recull part dels arguments de les altres solucions proposades. S'ha dit que era només una maniobra mediàtica: teatre, vodevil, opereta, en la nomenclatura d'Artur Mas. Quin menyspreu per als mecanismes parlamentaris, d'acord amb els articles de la Llei que he llegit!

Recordin que els parlo en nom de la força política més votada a Catalunya, la primera força política a Catalunya i la tercera de l'Estat. Vam anunciar la nostra intenció el mes de gener, en funció de com anessin les coses amb un nou govern, que encara ha estat pitjor que l'anterior i que manté una crisi oberta que es tancarà en funció dels acords de federació. Per això hem dit –ho diem i continuarem dient– que l'«any Mas» ha estat pitjor que l'«any Pujol».

Per això presentem ara aquesta Moció, precisament després del recent debat d'orientació política general que va posar de manifest l'esgotament d'un projecte, les deficiències d'una gestió i el manteniment d'un mal acord. Com els he dit, nosaltres no confiem en cap canvi per part del Govern i de l'actual majoria que el sustenta, no perquè no pugui, sinó perquè no vol.

Amb cinquanta diputats a la cambra podríem resignar-nos tan sols a denunciar aquesta situació de retrocés sense presentar una alternativa? Això és el que farà avui el candidat que els proposem.

Pasqual Maragall presentarà el programa que proposa a la cambra i, a través d'ella, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. La meua intervenció ha d'insistir encara

més en els motius de la presentació de la Moció: motius que ja es van posar de manifest en el passat debat d'orientació política general i que Pasqual Maragall va formular; raons que el Govern va ser incapaç de contradir, en el terreny de la gestió, del compliment dels acords, de la coherència i de l'ambició polítiques.

Recordin aquesta música que ja els deu sonar del debat de política general: podem, realment, estar satisfets davant de la imprevisió i manca de control amb la pesta porcina i la sanitat ramadera, en general? Podem estar satisfets de l'oferta de places de residències geriàtriques o de l'escàs suport a l'habitatge social o de les insuficiències de la política de suport a les famílies? Hi ha un sol sector cultural que se senti satisfet de la política desenvolupada pel Govern? S'han preguntat mai per què el perfil de la política cultural és el més pla de tot el Govern quan és en el qual es juguen més clarament tots els elements identitaris en què vostès tenen tanta insistència?

A part de les mancances del nou sistema de finançament, podem estar satisfets dels nostres nivells de dèficit i de deute? Hem renunciat per sempre més a millorar la formació professional? Com es pot suportar ser l'última comunitat autònoma en despesa educativa *per capita*? Què em diuen de la desmotivació profunda de la funció pública catalana? Saben –ho saben, i tant si ho saben!– que en la preparació d'un llibre –d'encàrrec– sobre el vint-i-cinquè aniversari de Convergència Democràtica de Catalunya, vint-i-cinc de trenta-vuit ex-consellers enquestats diuen que «durant els anys vuitanta a Catalunya es va perdre l'oportunitat de fer una administració pública catalana moderna i eficient»? Podem estar satisfets de la tasca de la Conselleria d'Indústria davant els greus problemes de subministrament elèctric que han patit diversos territoris i sectors de vital importància econòmica?

Podem estar satisfets quan veiem que el control sobre manifestacions públiques que es desenvolupen a Barcelona es porta telefònicament des de Madrid? Podem estar satisfets davant d'un model de substitució policial que fa que mentre una policia ja marxa l'altra no acaba d'arribar mai del tot? Podem estar satisfets davant les greus mancances pel que fa a l'atenció als menors al carrer? O de l'escassa eficàcia per reduir la lentitud dels procediments judicials?

Podem estar satisfets de la manca de consens en el procés d'elaboració del mapa d'energia eòlica? O en la manca d'atenció i de pressupost als parcs naturals? Podem estar satisfets dels retards crònics en matèria d'infraestructures? Podem estar satisfets de la política en matèria d'immigració? Podem estar satisfets del procés de reducció de les llistes d'espera de la sanitat pública? Podem estar satisfets del funcionament del Servei Català d'Ocupació?

La seva gestió, senyores i senyors diputats, membres del Govern, no és bona. I mai no hem escoltat la més mínima autocrítica. Ha calgut aquesta Moció de censura o les sessions de control perquè se sentin veus discrepantes amb la política i l'acció del Govern de Catalunya.

No hem escoltat, tampoc, la més mínima autocrítica quan han aparegut irregularitats o casos de corrupció.

Hem vist dimissions de consellers, condemnes d'alts responsables de l'Institut Català de Finances, intents –fallits– de crear empreses periodístiques, empara d'empresaris model poc modèlics, o promoció de jutges poc desitjables al Consell General del Poder Judicial. Però no hem sentit mai –mai– la reflexió *a posteriori* sobre els errors comesos, la voluntat de no repetir-los, la humilitat de qui, sabent que s'ha equivocat –almenys de tant en tant–, renuncia a donar lliçons als altres i manifesta un propòsit d'esmena.

I incompliments, molts incompliments. Els recordaré només incompliments d'acords presos pel Parlament en el debat d'orientació política general de l'any passat –i em sap greu que hagi sortit el conseller Pomés, perquè això va per ell.

Què se n'ha fet, del compromís d'instituir el Consell de Seguretat de Catalunya, ara que la seguretat preocupa tant i, episodi darrere episodi, ens trobem amb una mala gestió de la seguretat a Catalunya? Què se n'ha fet, del compromís d'adoptar en el termini de sis mesos un pla de millora del funcionament de l'Administració de Justícia, ara que amb l'Administració de Justícia passen les coses que passen?

Què se n'ha fet, de la titularitat dels aeroports catalans i dels aeroports d'interès general a Catalunya? I del seu traspàs? I del model de gestió compartida amb ajuntaments i entitats socioeconòmiques, ara que ens hem quedat sense vols transcontinentals? Què se n'ha fet, per reduir la mortalitat per accidents de trànsit que s'havia de redactar en el termini d'un any, ara que hem viscut un cap de setmana, el del pont del Pilar, més dramàtic que mai? Què se n'ha fet, del procés de desplegament territorial d'un servei d'urgències domiciliàries derivat del Pla de salut mental de Catalunya? Què se n'ha fet, del Pacte local per a la nova ciutadania? Els recordo literalment el compromís: «Impulsar un pacte local per a la nova ciutadania amb la participació de totes les administracions i els agents socials, per garantir els recursos i les competències necessàries a totes les administracions catalanes a fi que puguin aplicar polítiques efectives de rebuda i integració d'immigrants en matèria d'habitatge, ensenyament i assistència social, econòmica, laboral, cívica i cultural.» Què se n'ha fet, de tot això?

Què se n'ha fet, del compromís de finalitzar de manera urgent la reforma de l'atenció primària, especialment a la ciutat de Barcelona? Què se n'ha fet, del compromís d'impulsar una política de medicaments genèrics? Truqui i preguntí, senyor conseller de Sanitat, a veure si li contesten i tenim la resposta aquí a l'hemicicle. Per què no propulsen els medicaments genèrics? On són els plans de formació conjunts entre els professors dels dos cicles d'educació infantil? On és el Pla 2001-2004 per a la reindustrialització cultural i el foment de la creació? Està esperant, potser, un nou conseller, senyor Vilajoana? Què se n'ha fet, del compromís de resoldre el greu problema del dèficit acumulat que tenen la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials? On és el contracte programa?

Què se n'ha fet, del compromís de reforçar i prestigiar el model de formació professional a Catalunya? Per no parlar de la precarietat d'un govern sotmès als can-

vis d'humor dels socis de la coalició. Quan serà la remodelació més anunciada que aquesta Moció de censura? Quan serà la remodelació anunciada? Fins quan Catalunya veurà com el seu Govern és moneda de canvi entre els partits de la coalició? Per què les conselleries sembla que canvien de mà en el mercat en què Convergència i Unió s'ha convertit?

Sobren raons per presentar aquesta Moció de censura, no només pels errors comesos, les mancances o les omissions, sinó per la manca d'autocrítica i l'absència total i absoluta de propòsit d'esmena. I també per les renúncies: les renúncies de principi, les renúncies a posar per davant de qualsevol altra consideració la defensa del país.

Vostès han volgut comprar temps a qualsevol preu. Necessitaven temps per consolidar un candidat i a guanyar temps han subordinat qualsevol altre objectiu. Van deixar de ser decisius a Madrid, i no els importa que cada dia Catalunya sigui menys decisiva. Només volen aguantar dies, setmanes, mesos al poder per seguir malbaratant cabals públics en campanyes propagandístiques milionàries –30 milions un cap de setmana, diuen–, per seguir patrimonialitzant la institució i l'administració.

No cal que s'esverin, no facin escarafalls. La nostra llista, tots els nostres interrogants no omplen ni mitja pàgina de les seves campanyes publicitàries, però vostès anuncien les engrunes d'una política i nosaltres plantejarem avui una nova política.

Perduda l'autoritat moral, volen excusar-se en preteses causes de força major. Diuen: «Pactem perquè no ens queda cap altre remei.» És fals, és mentida; una cosa és que el Govern català hagi de dialogar, de negociar i d'entendre's amb el Govern de l'Estat, sigui el que sigui; i l'altra, supeditar els interessos nacionals a purs interessos partidistes, que és el que han fet de forma descarada en els darrers dos anys.

Els ho van dir, des de les files del Partit Popular, en el debat de fa quinze dies: «En sis hores de discurs, ni un minut per reconèixer la realitat, la realitat del seu pacte.» Però, precisament, pots ser el que es buscava era amagar la realitat de cada dia, de cada setmana, de cada mes, negant l'evidència en un discurs de sis hores. Negant el pacte que va fer Jordi Pujol, president, el pacte per guanyar temps per intentar fer d'Artur Mas un candidat creïble, un pacte no imposat, un pacte volgut.

Hem sentit dir tantes vegades –i ho hem dit nosaltres, també– que tenim un govern que no governa, que l'expressió podria perdre el seu impacte preocupant. Però no per repetida la frase és menys certa i menys inquietant: tenim un govern que no governa. I sis hores de discursos de Jordi Pujol no ens van pas convèncer del contrari, malgrat que ell ho intentés.

Que aquest és un govern que no governa ho demostra el fet que porta, com a mínim, dos anys instal·lat en la provisionalitat permanent i en la frivolitat institucional. Que aquest és un govern que no governa ho demostra, també, la seva incapacitat per articular una majoria estable entorn d'un programa ambiciós de govern. Una

cosa és un pacte de conveniències, més o menys confessat; una altra és articular una majoria estable entorn d'un programa ambiciós de govern. I ho podien haver fet –han tingut i segueixen tenint algunes ofertes de sectors polítics ben diferents d'aquesta cambra–, però no ho han sabut fer, els ha mancat energia, il·lusió i visió de futur. El Govern de Convergència i Unió prefeix sobreviure amb acords tàctics que articular una majoria sòlida de govern que pugui liderar el país. És una altra manera d'entendre la inestabilitat.

Que aquest és un govern que no governa ho demostra, també, la seva incapacitat per negociar amb l'Estat l'aprofundiment de l'autogovern i el finançament de la Generalitat. Jordi Pujol s'ha entestat, tradicionalment, en una estratègia: negociació en solitari, canviar autonomia per suport al Govern de l'Estat, que no porta enlloc. Ja no va donar gran cosa a l'anterior legislatura, i ara simplement no aporta res de res.

Que aquest és un govern que no governa ho demostra, també, la seva incapacitat per dissenyar les infraestructures i els serveis que necessita el desenvolupament harmònic i la competitivitat de Catalunya.

La llista de dèficits d'infraestructures és inacabable –dèficits o retards, és igual–: l'ampliació de l'aeroport, la connexió del tren d'alta velocitat, el desdoblament de l'Eix Transversal, el peatge de les autopistes, la manca d'atenció a l'educació pública, cosa que compromet la qualificació imprescindible dels nostres joves per poder construir una societat més justa i competitiva.

Que aquest és un govern que no governa ho demostra, també, la seva incapacitat per resoldre conflictes socials i per defensar el nostre territori. Que davant del clamor popular un conseller s'hagi de protegir darrere d'una pubilla o una munió de mossos d'esquadra hagi de prendre un poble de les Gavarres és, sigui quina sigui la consideració dels fets, que les coses no s'han fet bé.

Governar no vol dir tenir la força d'imposar decisions, per inconvenients o impopulars que aquestes siguin. D'un govern democràtic també s'espera que sàpiga evitar i resoldre els conflictes socials i, darrerament, sembla que aquest Govern només serveix per atiar-los.

Que aquest és un govern que no governa, ho demostra també la seva incapacitat per liderar processos de reforma institucional i atendre, d'aquesta manera, dèficits tradicionals cada vegada més injustificables. Catalunya és l'única comunitat autònoma que no té una llei electoral pròpia, i segueix aplicant la legislació espanyola en base a les previsions transitòries de l'Estatut –fa més de vint anys. Durant llargs mesos hem assistit –i seguim assistint– a la inoperància de la Sindicatura de Comptes, sense que el Govern hagi estat capaç de promoure o acceptar dels altres grups de la cambra una reforma imprescindible que assegurui l'eficàcia en el funcionament d'una institució decisiva per a la transparència i l'eficiència en la gestió del recursos públics. La llista d'exemples i arguments que demostren la seva incapacitat per governar, per impulsar i liderar la Catalunya del segle XXI podria ser lamentablement molt més llarga. I estic segur que tots vostès la coneixen, com també la coneix la gent i la societat catalana. No hi insistiré més.

La nostra obligació és prendre les iniciatives polítiques que estan al nostre abast per denunciar la seva incompetència i per plantejar i visualitzar, davant d'aquest Parlament i de la societat catalana, una alternativa viable i un projecte, i una capacitat de lideratge social i polític que vostès no tenen, que han anat perdent.

Per això, presentem aquesta Moció de censura. Volem, en definitiva, amb aquesta Moció de censura, retornar a la política els seus significat i concepció més plens i autèntics. No és una qüestió de detall, és una qüestió de conjunt. No és qüestió de dramatitzar allà on vostès frivolitzen, és una qüestió de moral i credibilitat públiques; és una qüestió d'estil, de formes –és no adonar-se que han perdut les formes, com ara el conseller Vilajoana–, de confiança cívica i de lleialtat i col·laboració institucionals. (*Remor de veus.*) Que quedi clar per a tothom –que quedi per clar per a tothom–: estem davant d'un problema que té la seva arrel a Convergència i Unió i en el Govern, no té la seva arrel a Catalunya.

Des de la confiança i l'optimisme que han caracteritzat sempre la societat catalana, ara proposem l'ambició per no quedar-nos parats, per evitar que els problemes d'uns quants esdevinguin problemes de tots. Nosaltres tenim l'obligació d'actuar, subratllant aquestes limitacions i oferint la nostra alternativa, que és el que fem avui. Per molts adjectius que hi posi Artur Mas, per moltes desqualificacions, res no alterarà el sentit profund d'aquesta Moció i de la nostra candidatura –estic acabant, senyor president.

El president

Hauria d'acabar aviat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No és ni un vodevil, ni una opereta, ni focs d'artifici, ni una traveta, ni una provocació, ni una flamarada, ni un aperitiu; és, d'acord amb l'article 85 de la Llei del Parlament, una exigència de responsabilitat política. Ho fem per responsabilitat i dignitat democràtiques. La moció de censura és legítima sempre, es guanyi o es perdi, però situa el debat al Parlament en aquest terreny que preveu la Llei: el de la responsabilitat. Siguin responsables dels seus actes.

Aquest és un debat per al futur del país, un debat d'un programa i un candidat: el debat de l'alternativa. Catalunya mereix més; Catalunya mereix un bon govern, un govern que ara no té; Catalunya mereix un projecte, un projecte que ara no té: el govern i el projecte que els explicarà el candidat que els proposem, l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira; un govern que faci de l'educació una prioritat radical, que no regategi les infraestructures... (*remor de veus*), que asseguri la cohesió social, que aprofiti totes les oportunitats, que promogui l'ús i l'accés universal a les noves tecnologies, que revitalitzi la cultura, que promogui el debat i el diàleg, que escolti, que no es tanqui, que sàpiga rectificar, que faciliti la relació de Catalunya amb Espanya i amb Europa, que faciliti el consens institucional i el diàleg polític a Catalunya.

Pasqual Maragall, amb experiència de govern contrastada, amb vocació europeïsta fora de dubte, amb capacitat de liderar projectes i engrescar la comunitat, disposat a escoltar, formularà avui el seu compromís pel futur de Catalunya. L'any 1919 Francesc Layret deia en el manifest als electors del districte de Sabadell: «L'autonomia de Catalunya no ha de ser una senyera que s'aixequi o s'arraconi a mesura de les conveniències polítiques i partidistes. No ha de demostrar-se l'amor a l'autonomia solament amb paraules sinó també amb actes que converteixin en realitats els arguments que retòricament es formulen.» Pasqual Maragall prendrà avui la paraula per proposar-nos passar als fets, per deixar la retòrica de banda i omplir d'arguments...

El president

Senyor diputat, s'està passant amb escreix.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo; tinc dues ratlles.

El president

Gràcies.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...per deixar la retòrica de banda i omplir d'arguments l'esperança de l'alternativa. Hi ha, en aquesta Moció, l'anunci de molts actes per a un futur millor.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat; gràcies, senyors consellers i senyores conselleres, per la seva variable atenció; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

En representació del Govern, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

(*Pausa.*)

Pot començar, senyora consellera. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores i senyors diputats, membres del Govern, president... Per cert, un president i un govern que ara fa vint-i-un anys que governa, que segons la darrera i l'única Moció de censura presentada en aquests vint-i-un anys, a part d'aquesta..., ja utilitzava un discurs molt semblant al que avui ha utilitzat el senyor Nadal, adduïa que hi havia un govern minoritari, sense illusió, sense projecte. I, tanmateix, hem governat vint-i-un anys, i, al país, li ha anat prou bé.

Intervinc en nom del Govern de la Generalitat –intervinc en nom del Govern de la Generalitat– en resposta a la presentació de la Moció de censura que acaba de fer el diputat senyor Nadal. I ho faig per rebutjar i re-

batre amb tota contundència els plantejaments, els arguments i les insinuacions que la fonamenten.

Presentar una moció de censura entra dins de la normalitat del joc democràtic, de la vida parlamentària. Precisament, en els darrers dies, diversos mitjans de comunicació catalans han publicat articles i comentaris sobre aquesta figura i la seva utilització recent en la nostra vida democràtica. Ara bé, des del Govern de Catalunya, podem discrepar i discrepem sobre el bon ús que es faci concretament ara d'aquest mecanisme parlamentari.

En aquest cas –i creiem interpretar el sentit majoritari de la població catalana–, hem de destacar que ens trobem davant una moció de censura oportunista i innecessària, però no pas irrellevant pel tarannà que denota, i, sobretot, supèrflua i fruit del caprici; és la digna culminació d'un procés llarg d'anuncis de cara a la galeria, de debats buits i d'ocasions perdudes en el qual ha caigut el PSC, i que lamentem per l'estil que ha utilitzat, especialment aquests darrers dies –estil, per cert, molt i molt allunyat del que reclama als polítics la societat catalana.

Tal com estableix el Reglament d'aquest Parlament en el seu article 120, la moció de censura és un mecanisme de control reglamentat amb l'objectiu d'exigir la responsabilitat política del president de la Generalitat i del Consell Executiu. Pel que fa a les seves finalitats, i segons els manuals de ciència política actuals, el mecanisme de la moció de censura pot expressar el trencament del vincle de confiança entre el Parlament i el Govern o el divorci entre el Govern i la societat catalana, tot i que, de vegades, malgrat que sigui previsible un resultat desfavorable pels promotors de la moció, es plantegi com a forma extraordinària de control parlamentari que permeti provocar un debat de gran ressonància sobre un assumpte políticament molt rellevant.

Davant les tesis catastrofistes acabades de desenvolupar pel senyor Nadal, davant aquesta Catalunya negra que ens volgut presentar, ja hem presentat moltes altres vegades, i ho vull fer ara també, la Catalunya real, amb els seus reptes i les seves il·lusions, amb els seus problemes i les seves solucions.

Vull, en aquest sentit, referir-me a la Catalunya quotidiana, viscuda per tots i totes nosaltres, a la Catalunya que avança i que, sense caure en el cofoisme, progressa nacionalment i socialment; a la Catalunya que es manifesta entre desinteressada i perplexa davant una moció de censura anunciada durant tants mesos, una moció de censura que res no pot fer per donar resposta als seus dubtes i a les seves inquietuds legítimes sobre la greu conjuntura internacional i sobre com ens afectarà a tots nosaltres; a la Catalunya que, en definitiva, es preocupa i s'ocupa per la seguretat ciutadana, pel suport a les famílies, per com integrar positivament la immigració, per l'educació, per la salut, és a dir, per tot allò que vam parlar en el debat de política general –per tot allò–, per tot allò que vostès no van escoltar –no anava per vostès.

El gruix de la meva intervenció, en conseqüència, anirà adreçat en la línia de constatar dues grans evidències: que no hi ha trencament institucional ni divorci en-

tre el Govern de la Generalitat i la societat catalana que justifiquin el recurs a una mesura tan extrema.

Abans, però, d'entrar en continguts, permetin-me que els faci avinent una qüestió que no podem deixar de banda: la moció és un instrument de garantia democràtica molt seriós, atès que permet canviar un govern sense recórrer a les urnes, i, malgrat això, tenim la sensació que se n'ha pretès banalitzar la transcendència. En aquest sentit, no es pot afirmar –nosaltres, si més no, no ho fariem sota cap circumstància ni concepte– que potser fóra convenient presentar una moció de censura cada any. Dir això és una frivolitat. Tampoc és de rebut muntar el xou mediàtic d'aquests darrers dies i utilitzar-lo en benefici propi i partidista, com si es tractés d'una campanya electoral, d'una moció preelectoral. No és aquest el clima que ha de presidir una moció de censura constructiva, perquè això és el que vostès diuen, no? –això és el que diuen.

Entrant en matèria, vull destacar, en primer lloc, que en cap cas es pot dir que hi hagi una ruptura entre aquesta cambra i el Govern; menys encara si tenim en compte que acabem de finalitzar un debat de política general en el qual s'han aprovat totes les resolucions que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha proposat, i s'ha fet amb el suport de diferents grups parlamentaris. No podem parlar en cap cas de ruptura, sinó, al contrari, d'estabilitat i de normalitat parlamentària. És en aquest punt que només vull recordar que, en aquests dos anys darrers, el 90% de les lleis aprovades per aquest Parlament –el 90%–, ho han estat amb el suport de tres o més dels seus grups, i han estat 28 les lleis impulsades des del Govern. També és important recordar que, de les 963 proposicions no de llei presentades des de l'inici d'aquesta sisena legislatura, el 85% han estat aprovades per unanimitat. Per tant, el Govern governa, senyor Nadal –el Govern governa–, i ho fa amb normalitat parlamentària; no és pot parlar de trencament del vincle de confiança entre el Govern i el Parlament catalans.

(Pausa.)

No resulta acceptable remetre's a l'altra possibilitat expressada anteriorment, és a dir que la Moció de censura, tot i sabent els seus promotors que no prosperarà, serveixi per endegar un gran debat sobre un assumpte de política rellevant. Tenint en compte que no fa ni quinze dies estàvem immersos en el debat de política general, realment és necessària una moció de censura que comporti un altre gran debat? Quin debat pot ser més rellevant que el de política general, on, a més de passar revista a l'acció del Govern, hi ha un espai per a la discussió sobre el model de país, sobre el projecte de la Catalunya de futur que volem bastir?

El debat de política general és també l'oportunitat perquè la ciutadania, gràcies al seu ressò mediàtic, se senti més partícip de la vida política i parlamentària. I què ha pogut observar la ciutadania? Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han pogut apreciar com el Grup de Convergència i Unió, des d'una posició constructiva i dialogant, consensuava resolucions sobre temes que els afecten i els preocupen com la salut, l'ensenyament, la immigració, la família, la seguretat ciutadana,

l'autogovern o la presència de Catalunya en les institucions comunitàries. I ho feia amb el Grup Popular i amb el Grup d'Esquerra Republicana, mentre que el Grup Socialista, esclau de la seva dinàmica, mirava cap a una altra banda com si el debat no anés amb ells, amb el seu afany de desgastar i no contribuir a la governabilitat del país.

Vostès, signants de la Moció, han menyspreat aquest debat. Ho van posar en evidència, precisament, en el posicionament de les votacions: van retirar les seves propostes de contingut propositiu, van mantenir les resolucions de reprovació cap al Govern i es van abstenir en totes les resolucions de caràcter constructiu.

És per això que vull afirmar que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha fet i està fent un ús pervers dels mecanismes parlamentaris i els està utilitzant per als seus propis interessos.

Sincerament, crec que el senyor Maragall i el seu Grup no han assimilat encara els resultats del 17 d'octubre de 1999. No han sabut reaccionar davant el resultat de les urnes, d'acord amb les normes que tots havíem acceptat. Vostès van perdre. No han acceptat el joc democràtic. Despertin d'aquell malson.

I és per això que s'han dedicat a viure enganyats, a muntar operacions d'estètica –vostès sí que les munten, des de fa nou mesos les estan muntant– que fan perdre la confiança en la forma de fer política i que l'allunyen de la ciutadania. Van crear un clima de confusió l'endemà de les eleccions fent creure que havien guanyat, i havien perdut. Han constituït un govern a l'ombra i, ara, presenten aquesta Moció de censura. Tot això fa molt més mal a la credibilitat del sistema democràtic que al Govern. Vostès haurien de ser més prudents i més responsables.

Una de les seves reaccions, la darrera cronològicament de les que constitueixen el gran espot electoral en què han convertit la seva acció opositora, ha estat d'anunciar durant més de vuit mesos la Moció que es debat avui. És coherent aquesta llarga espera amb la suposada situació de desgovern que han denunciat? Si tan greu era la situació de paràlisi de l'acció del Govern de Catalunya, per què ha «castigat» el senyor Maragall el poble de Catalunya amb vuit mesos més de Govern nacionalista?, o és que passen els criteris d'èstricta oportunitat partidista per davant dels interessos generals de Catalunya?

Hem defensat, fins ara, que la Moció de censura presentada no s'ajusta a la lògica parlamentària, i això ja és per sí prou greu. Ara bé, la Moció de censura tampoc no s'ajusta –i aquest és l'aspecte essencial– a la lògica social: no existeix un trencament entre Govern i societat, no hi ha necessitat de canvi polític. No hi ha un clam popular en aquest sentit, senyor Nadal, no n'hi ha, no el sentim, no el veiem. No hi ha un creixent deteriorament de la situació política, com vostès diuen, que justifiqui una mesura legítima, però extraordinària, com la moció de censura.

Les enquestes oficialment encarregades pel Govern durant aquests vint-i-un anys –vint-i-un anys, eh?, del 80 al 2001– posen de manifest l'alta valoració que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han fet i fan de la

seva gestió i del seu president, valoració que sempre –sempre– s'ha mantingut entre un sis i un set; sempre, durant els vint-i-un anys. Aquell Govern «minoritari», «sense illusió», «sense projecte», el mateix que vostès diuen avui: vint-i-un anys, entre un sis i un set.

Hi insisteixo, senyor Nadal, senyor Maragall, no hi ha cap necessitat social de canvi polític. Els ciutadans de Catalunya estan satisfets del seu Govern.

Ja tenim un «govern que entén i atén els problemes dels ciutadans», els entén i els atén. Preguntin, per exemple, als veïns dels barris barcelonins de Canyelles, de Valldaura o de Mundet, on recentment hem construït les noves estacions de metro. Per cert, aquelles en què vostès abans d'ahir repartien octavilles. Vostès reparteixen octavilles, nosaltres construïm el metro. (*Rialles.*)

O preguntin a les famílies dels nois o noies minusvàlids que tindran aviat a Sant Adrià, Torredembarra, Amposta i a Lleida, centres ocupacionals. Preguntin a les famílies si estan satisfets amb la gestió del Govern. O als veïns de Sant Feliu de Llobregat, que d'aquí a pocs dies assistiran a la inauguració d'una nova residència per a la gent gran. O a la comarca de l'Alt Empordà, que coneix els projectes industrials del Govern, que comportaran la creació de més de cinc-cents llocs de treball en aquella zona. O als beneficiats pels nous projectes de regadiu de Segarra, Garrigues o de la Terra Alta.

I mirin, perdonin, aquí –aquí– deixin que expliqui una vivència personal, i ho dic de veritat. Miri, jo vaig néixer a Barcelona però la meua mare era de la Terra Alta. Allà, a la Terra Alta, quan hi vaig diuen: «Aquesta és mig nostra», i ho diuen així, perquè jo, em sento molt de la Terra Alta, d'aquelles Terres de l'Ebre que vostès diuen que no ens en preocupem. Jo he sentit durant molts anys –molts anys– a casa meua: «Quan arribarà el regadiu a la Terra Alta?» I el meu pare deia a la meua mare: «Mira, no es pot fer tot. No arribarà mai, perquè Batea és de secà.» I, escolti, el 2002 el tindran, el regadiu arribarà.

Per tant, aquest Govern governa. Aquest Govern entén el que vol la gent. Aquest Govern governa, senyor Maragall –no rigui, senyor Maragall–, governa. Vostè està a l'oposició; vostè –despertis– està a l'oposició. (*Rialles.*)

Això és un govern que compleix els seus compromisos i que té com a únic objectiu treballar pels interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i el que és més important: el Govern ha actuat i actua amb la concurrència d'altres administracions i dels diferents sectors de la societat civil. I en podria posar molts exemples, molts. Allò que en diuen vostès «trencament institucional, trencament social», no, no; connexió amb la societat, acords amb les administracions. És un exemple que jo he viscut durant molts anys, gràcies a la iniciativa del Govern i la tossuderia del Govern, clar; perquè, no per la de l'Ajuntament de Barcelona, i vostè era un dels seus protagonistes.

I què ha acabat ara? L'acord sobre la substitució de les presons de Barcelona ha costat, eh? Ara, això es necessitava i no publicitat, propaganda: «Només traurem una presó, la de la Trinitat» –no sé per què– «no les tres presons.» Al final ha arribat l'acord: les tres. Ens ha

costat molt, però aquest és un exemple d'actuació conjunta, malgrat que costi molt, a vegades, aquesta actuació conjunta, no per part nostra.

O amb la societat civil. Miri, fa dos dies aquí, en el Parlament, en seu parlamentària amb el president del Parlament, amb el conseller de Sanitat es constituïa un acte molt senzill, molt senzill en les formes, molt emotiu en el fons. Es constituïa una federació d'entitats d'arreu de Catalunya per lluitar contra el càncer. Va venir gent de tot arreu. Va venir gent de Riudoms, de Reus, d'Amposta, de la Terra Alta, de Figueres, de la Jonquera, de Vic. Vaig parlar amb molta gent, molta. Molts havien estat afectats pel càncer i lluitaven junts i amb el suport del Govern i d'aquesta institució, per lluitar contra una malaltia que segons el conseller de Sanitat diu cada any, per exemple, l'any 2001, vint-i-vuit mil persones la patiran. I això és molt greu. Això sí que toca la gent i les famílies, i això sí que és connectar amb la societat i no altres coses; això és connectar amb la societat.

A més de preveure i de dissenyar el futur –i ho hem fet–, governar significa també i, sobretot, gestionar el present i ser-ne responsables davant del poble de Catalunya. I governar també vol dir arriscar-se i, de vegades, fins i tot, prendre decisions impopulars si aquestes són necessàries per al país i pensant sempre en el bé comú. Governar no és només flors i violes. Governar és estar al peu del canó, que és el que fem nosaltres, per això vostès estan a l'oposició.

Senyor Nadal, i també vostè, senyor Maragall, sembla estrany que persones acostumades a governar com vostès caiguin en el parany d'aquells que s'ho miren permanentment des de l'oposició, atiant demagògicament conflictes socials i territorials i, també, veient problemes i desgovern, allà, on no n'hi han. Ni es pot fer tot, ni es pot fer tot alhora, vostès ho saben prou bé.

No estem aturats, sinó que hi ha iniciativa. I em remeto al debat de política general i a l'acció de govern explicada. A tall d'exemple, i pel que fa a l'àmbit legislatiu, en el que portem de legislatura aquest Parlament ha aprovat trenta-sis lleis, de les quals vint-i-vuit han estat a iniciativa del Govern de la Generalitat. Entre d'altres, han estat aprovades lleis com la d'equipaments comercials, la d'acolliment de les persones grans o la de mediació familiar. Lleis de qualitat, pioneres a l'Estat i que donen resposta a les necessitats de la gent.

Actualment es troben en tramitació vint-i-dos projectes de llei del Govern. L'últim –només faré esment de l'últim projecte– és un projecte que preocupa la nostra gent, els nostres conciutadans, és la del soroll. Aquesta preocupa, i el Govern pensa, pensa en el que preocupa la gent, i aquí tenim un projecte de llei.

Ho repeteixo: el Govern governa amb iniciativa i responsabilitat i, a més, compleix els seus compromisos.

Els dos elements principals del nostre programa electoral i, també, d'aquesta legislatura eren la revisió del finançament per obtenir més recursos per a Catalunya i la millora del nostre autogovern. El finançament ha tingut una millora substancial respecte al sistema vigent fins ara. Tenim, en tot cas, un finançament que és molt i molt millor que el pactat amb el PSOE l'any 93 i el de

l'any 96 amb el PP, i els seus efectes es veuran en el pressupost del 2002. El mateix conseller en cap així ho ha anunciat.

I respecte a l'autogovern, el president ja ho va dir en el debat de política general: «El Govern català tornarà a reclamar al Govern de Madrid una negociació a fons sobre l'aplicació de l'Estatut i la Constitució que faci possible una substancial millora del nostre autogovern.»

Malauradament, però, la millora de l'autogovern no depèn exclusivament d'aquest Parlament ni de les forces d'estricta obediència catalana. Això no és nou: podem recordar l'època negra de la majoria absoluta del PSOE, amb destacats socialistes catalans al Govern de l'Estat, durant la qual van ser aprovades lleis com ara la Llei orgànica del poder judicial, la de règim local, la de funció pública i moltes altres, exemples clars d'involució autonòmica, totes elles van limitar directament les nostres competències estatutàries. I ara, com si el tema no anés amb vostès o amb els seus cosins germans de Madrid, parlen d'una justícia més autonòmica, d'un consell territorial de la justícia, aplaudeixen les tesis del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I com s'ho faran, si van ser precisament vostès els principals responsables de la involució autonòmica dels anys vuitanta, les seqüeles de la qual encara estem patint?

Mirin, en matèria de justícia, encara avui no hem recuperat el que teníem d'acord amb l'Estatut. I tot això, gràcies a aquella Llei del 85, de la qual vostès van ser responsables. Jo demano una mica de memòria històrica sobre això.

En l'àmbit de la justícia, els guanyo pels anys que porto treballant en la justícia, i, realment, la memòria històrica els falla. Estem molt per sota del que l'Estatut ens donava, molt per sota, i vostès ara parlen de tot lo que farien. Escolti, si tot lo que farien estem fent-ho nosaltres com podem, però, gràcies –gràcies– a la Llei del 85. Hi estaven vostès, el que passa és que vostès estan i no estan. Estan aquí, estan allà, no els escolten, no els senten, no parlen, no defensen, no defensen Catalunya. (*Remor de veus.*)

Mirin, senyors diputats signants de la Moció, malgrat que la relació de forces no ajuda gaire, hem aconseguit més autogovern en els darrers anys del que vam obtenir amb el PSOE. Mentre continuïn lligats de mans i peus, mentre siguin un partit dependent continuaran en l'oposició, perquè mai podran defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya com nosaltres; mai podran dir, d'una manera creïble: «Catalunya primer» o «a Catalunya, primer les persones».

Deia, a l'inici de la meua intervenció, que aquesta Moció de censura, tal com ha estat anunciada i plantejada, no és irrellevant. És, al contrari, simptomàtica d'un estil de fer política gens positiu i al qual lamentablement ens tenen acostumats, més que no pas al Govern, deixa en evidència, precisament, a una oposició que vol presentar-se com alternativa, entre d'altres raons, perquè es tracta d'una moció amb uns arguments gastats, poc innovadors i gens mobilitzadors.

Potser en aquestes circumstàncies són els del PSC - Ciutadans pel Canvi els que s'ho han de fer mirar, perquè conscients que no hi ha trencament entre el Govern i el Parlament, conscients internament que no hi ha necessitat social de canvi polític a Catalunya, el PSC intenta crear-la a corre-cuita, prefabricar-la a qualsevol preu. Per això parla de la Moció de censura durant més de vuit mesos, demana recentment als dirigents territorials que mobilitzin el Partit, reparteix fulletons a la sortida del metro –aquells que nosaltres construïm, se'n recorden, eh?– carregats, els fulletons, d'una agressivitat pròpia de campanyes electorals amb mal estil, amb crispació. Hi insisteixo: no és aquest el clima que ha de presidir una moció de censura constructiva.

I ja en la recta final de la meua intervenció, la vull il·lustrar amb una cita d'una destacada personalitat del món associatiu català i que, malauradament, ens va deixar fa uns dies. Ell va deixar escrit que «la història és com un gran mural d'autor col·lectiu.» Hi ha molt de cert en aquesta afirmació. En efecte, a tothom pertoca garantir que el nostre futur nacional es dibuixi, no solament amb traços fermes i perdurables, sinó, també, amb els colors, variats i fecunds, del progrés, de la solidaritat i de la pau. I val a dir que és important per a un país tenir un govern que governi, però també ho és tenir una oposició que desenvolupi la seva funció adientment.

Vostès, signants de la Moció de censura, tanquen l'argumentació de la seva Moció tot afirmant que ara és el moment d'un canvi tranquil i raonable. Per tot el que he pogut dir i pels arguments que la manca de temps m'han impedit desenvolupar, creiem que ara més que mai el poble de Catalunya demana que continuï un govern tranquil i raonable, com el que hi ha actualment; un govern que compleix els seus compromisos amb les persones, que actua en col·laboració amb les altres administracions i amb els diferents sectors de la societat civil; un govern que té una illusió renovada, que té un projecte de país i que arriba al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. El poble de Catalunya vol un govern que treballi amb responsabilitat, que pensi en les necessitats de la gent, que aporti seguretat i tranquil·litat i que, en un món convuls com el que vivim en aquests dies, aporti dosis d'optimisme.

La nit del 17 d'octubre de 1999, Convergència i Unió va revalidar la confiança del poble de Catalunya per sisena vegada consecutiva. Avui, vint-i-un anys després de la nostra primera victòria, podem afirmar amb convenciment que el nostre és un govern que governa amb empena i responsabilitat, amb seny i amb illusió, i que pensa, per damunt de tot, en el present i en el futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, president...

(Aplaudiments.)

El president

A vostè, senyora consellera. Té la paraula per exposar el programa polític, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira.

(Pausa llarga.)

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president del Parlament, honorables senyores i senyors diputats, m'adreço avui a la cambra, i a través de la cambra –a través de vostès, representants de la sobirania popular– a tots els ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya, perquè crec arribada l'hora de canviar de prioritats, de canviar de majoria i de canviar de govern.

El conte de fades que ens acaba d'explicar la senyora Gispert, la qual respecto molt, no m'ha fet canviar d'opinió.

Una anàlisi objectiva d'aquesta legislatura, ara que estem en el seu pas de l'equador, mostra ben clarament fins a quin punt l'estricta continuïtat del projecte de la majoria i de l'equip que avui governa Catalunya no és positiu per al país. El darrer debat d'orientació de política general, justament, ho va posar de manifest. El nostre és un país –ho creiem– que no es pot permetre el luxe de tenir un govern que sols vol guanyar temps per consolidar la seva posició o per consolidar un candidat.

Per això presento, avui, aquesta Moció de censura en seu parlamentària, nou mesos després d'haver-ho avisat i esperant que en aquests nou mesos es demostrés exactament el contrari del que s'ha demostrat. En el moment en què el senyor Pujol va canviar de govern, va fer el canvi radical –de vegades n'hem dit, no cop d'estat, però sí cop de govern, d'aquell canvi, amb un trasbals considerable–, vam dir que aquell govern no aniria bé. Ens semblava que no aniria bé. I vam demanar al president Pujol que presentés –perquè no era només un nou govern, era també una nova manera de governar, francament innovadora respecte de l'Estatut i de la Llei 3/82, que és la Llei del Parlament– una moció de confiança que revalidés la confiança que el Parlament li havia donat en el moment de la investidura, i va dir que no, que ell no considerava que això fos necessari, que el canvi no era pas tan important. En fi, no ho va dir amb aquestes paraules, perquè el canvi ho era d'important, i ell mateix ho ha remarcat; però, en tot cas, ens va emplaçar a fer una moció de censura, van ser paraules seves.

Nosaltres vam admetre aquest guant, però vam dir: «No la farem ara, s'ha de demostrar que, com ho creiem, aquest Govern no anirà.» Aquest Govern no ha anat, senyor president –aquest Govern no ha anat. L'any 2001 està sent un dels pitjors anys de la governació democràtica i autonòmica d'aquest país. Així ho pensen gran part dels sectors que segueixen la política d'aquest país, i és per això que nosaltres, avui, fent ús, efectivament, del dret que la Llei ens dóna i amb tota serietat, amb tot rigor, sense cap «tonteria», sense cap... –no sé com ho han qualificat vostès, de mil maneres diferents, però sempre frívols o sempre frivoltzants–, sense cap frivoltat presentem la nostra alternativa. El poble de Catalunya té dret a conèixer una altra sortida a la situació del país.

Per què cal l'alternativa? Permetin-me que evoqui preguntes que m'han anat fent al llarg d'aquests dos darrers anys sectors ben diversos de la societat catalana.

Pregunten els empresaris: «Podem seguir endavant amb un govern que no fa ni ajuda prou a fer, mentre tot està canviant, mentre Madrid creix i el món entra en un període d'incertesa?»

«Podrem aguantar?» —em preguntes molts alcaldes— «el repte de la immigració que ens toca als ajuntaments d'engolir i de resoldre en primer terme, si el Govern de la Generalitat no s'adona de les múltiples necessitats que tenim ni tampoc ens delega atribucions i mitjans en matèria d'habitatge, d'educació i de seguretat? Que ens podria ajudar a fer front al problema que tenim.»

«Podrem seguir aguantant...?» —em pregunten els pagesos i els ramaders que estan collats entre les exigències de Brussel·les, les exigències sanitàries i la fortíssima competència. «Podrem seguir aguantant si el Govern no ens dona un bon guiatge tècnic, si no ens proposa vies alternatives a la difícil conjuntura present?» Ja queden menys de quaranta mil masies a Catalunya, cada any se'n perden mil més.

«Podrem seguir sent pagesos» —diuen— «si en tants anys encara el Govern no ha dissenyat un projecte de política rural integrada, que integri en un tot la producció agropecuària, el medi ambient —com ho fa, a la Unió Europea, la Comissió—, el paisatge, el turisme rural, la producció i la vida civil de la gent del camp?»

Preguntes semblants m'han fet els mestres i professors, de vegades desanimats o desincentivats. No es tracta que nosaltres els desanitem més. Es tracta que prenguem nota del desànim de molts d'ells, de l'ànim fantàstic i heroic, de vegades, de la majoria, i que els donem sortida a tots dos; uns professors que són essencials per al manteniment de l'esperit cívic, de l'empenta intel·lectual i del desenvolupament tècnic del país. «Quan tindrem al nostre costat» —ens diuen— «un govern que ens defensi i que ens doni mitjans, que ens torni l'orgull de ser mestres i professors?»

També fan inquietants preguntes els representants dels barris de Barcelona, de Cornellà, de Santa Coloma de Cerdanyola o de Terrassa i, fins i tot, de Girona, de Lleida o de Tarragona, la majoria dels quals són néts dels andalusos o extremenys vinguts aquí els anys seixanta, els néts dels que van contribuir a aixecar la demografia i l'economia catalana tan decisivament en aquells anys. Perquè els fills d'aquells obrers compromesos en les files del PSUC, de la UGT, de Comissions, d'USO o del PCC, els fills d'aquells obrers, van alimentar l'Assemblea de Catalunya i van impulsar els combats més decisius contra el franquisme. O no és així?

I aquests em diuen: «Quan serem cridats a protagonitzar la vida política i institucional catalana? Quan es començarà a produir, de veritat, la trena institucional entre els catalans de diverses procedències? Quan la catalanitat deixarà de ser una clau màgica que uns administren i els altres només poden acatar o ignorar? Fins quan, des del nacionalisme institucionalitzat, se seguirà parlant de catalans bons i de catalans sospectes? Quan deixarà de parlar el president de la Generalitat de vot català i vot anticatalà, a Catalunya? Quan deixarà de parlar d'això? Quin és el vot anticatalà a Catalunya?»

També em parlen amb desconfiança a les comarques del que es va anomenar equivocadament «Catalunya catalana». Hi ha molts ciutadans en aquests territoris, com al Delta de l'Ebre, fa uns mesos, a Llagostera, fa pocs dies, que ens pregunten: «Què se n'ha fet, de les buides apel·lacions que el Govern feia a la Catalunya comarcal?» Molts ciutadans d'aquestes comarques estan més que ofesos, estan indignats, en aquests moments, pel que comencen a percebre com una estafa. En teoria, l'autonomia catalana va ser impulsada per tots plegats per reivindicar uns drets històrics, per defensar una llengua perseguida, per restaurar la dignitat nacional de Catalunya; sí, tot això, sí, però també per acostar el poder als ciutadans.

Ara molts d'aquests ciutadans s'adonen fins a quin punt estan lluny del govern que els hauria d'acompanyar. És un govern que té al·lèrgia a les vegueries i als territoris de Catalunya, senyora de Gispert: a les Terres de l'Ebre, a l'alt Pirineu, a la Catalunya central, al Camp de Tarragona, a les comarques gironines, a les terres de Ponent. És un govern que, amb totes les excepcions que calgui fer, acostuma a delegar en els territoris, no pas governants, sinó més aviat comissaris, càrrecs polítics, sense capacitat de decisió, però amb molta capacitat d'intervenció; càrrecs que fiquen el nas a tot arreu, políticament parlant, amb tot el respecte, per controlar molt i per ajudar poc.

Durant molts anys la retòrica comarcalista ha servit de cortina protectora del Govern, però darrerament també en aquests territoris s'ha evidenciat la falta de nord, la pèrdua de referents, la pelada defensa d'interessos corporatius, privats, no generals. I, també, en aquestes zones em pregunten: «Fins quan durarà aquest Govern o aquest desgovern?»

I molts intel·lectuals, escriptors o periodistes es pregunten: «Fins quan seguirem donant voltes a l'entorn de la ferida de la identitat?» No comença a ser hora, després d'uns anys d'afirmació nacional, que, des de Catalunya, des de la nostra més alta Institució es faci una proposta clara a Espanya? Una proposta que combini, a parts iguals, generositat i exigència, lleialtat i reclamació, simpatia i demanda. Una proposta de lleialtat de doble recorregut, d'anada i tornada, que busqui obtenir no el mercadeig, no el tracte malagradós o antipàtic, no el pacte espuri, sinó la col·laboració de tots els espanyols a les necessitats catalanes, l'afecte pels nostres signes culturals, la defensa del nostre patrimoni lingüístic i l'afavoriment de la nostra dinàmica econòmica, com ara ha succeït gràcies a l'Entesa Catalana al Senat i al senador català Alberto Fernández Díaz, en matèria d'ensenyament de les llengües pròpies de les nacionalitats històriques. S'ha aconseguit. Es pot aconseguir.

Molts dels ciutadans que se m'acosten per parlar em pregunten: «Quan trobarem una fórmula política entre Catalunya i Espanya que busqui la cordialitat, la col·laboració i el respecte?»

Durant molts anys, el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió ha tret petroli polític d'aquesta confusió entre la seva part i el tot català; però avui dia, en un moment de tanta confusió mundial, amb tantes coses com tenim per fer, amb la immigració portant tants

canvis, tantes esperances i també tantes dificultats, amb una economia que exigeix, més que mai, el màxim nivell tècnic i una màxima preparació, en aquests moments crucials de principi de segle, el país no pot desgastar-se més amb plets que l'empetteixen, que l'irriten, que el divideixen, que el porten a un cul de sac.

Molts ciutadans plens d'energia, plens d'illusió, de projectes, pregunten: «Quant de temps més seguirem confonent la part amb el tot? Quant de temps més haurem de perdre abans de reprendre el camí dels afanys positius, del consens que ens agrupi a tots els catalans en les coses bàsiques?»

És per totes aquestes raons que presento aquesta Moció de censura, senyores i senyors diputats.

Per exigència de molts ciutadans tips de la inèrcia menor i estrictament supervivent que ens governa, amb ganes de veure créixer una Catalunya més ufana, amb l'esperança de donar veu als catalans que reclamen un canvi democràtic, amb l'entusiasme del qui voldria arrencar el motor, d'una vegada, per donar sortida a l'energia de tants ciutadans i ciutadanes, l'energia, precisament, que ens cal per fer front a l'empantanegada situació actual; l'empenta il·lusionada que ens cal per afrontar el present mundial tan incert.

Però no pot haver-hi empenta perquè l'únic que vol aquest Govern és guanyar temps. És públic i notori que la consigna del Partit Popular de Catalunya és consolidar la figura del futur candidat de Convergència. Ho hem llegit, ho hem sentit, i ens ho creiem: es tracta d'un pacte legítim, ben legítim, el que han fet Partit Popular i Convergència i Unió. No entraré pas a discutir-lo. Altres vegades he dit que és estrany, perquè alia dues forces d'accent nacionalista oposat; no és corrent, diguem-ho així. Però no en parlaré, ara; només en discuteixo les conseqüències.

Els membres del Govern que promouien pactes el primer any de la legislatura –l'audiovisual, l'organització territorial...– ja no hi són, en aquest Govern, i han tornat els vells esquemes excloents en aquestes dues matèries en aquest segon any, en els nou mesos famosos en què s'ha forjat el descontent.

És evident que es fan coses; però només es governa el dia a dia, sense el tremp i la volada que exigiria –jo crec– el moment històric. Sense l'energia que el país reclama. Es gestiona el pressupost; es governa amb una inequívoca sensació de lenta decadència perquè això s'acaba; es governa en clau interna perquè Convergència i Unió pugui guanyar temps, perquè pugui dissenyar un recanvi, per trampejar la fragilitat parlamentària. Vet aquí –jo crec– una concepció menor de la política; vet aquí un testimoni d'una certa endogàmia, d'una endogàmia que irrita els ciutadans.

Aprofito, doncs, l'ocasió que em brinda la llei per exposar el meu projecte: que els ciutadans sàpiguen que hi ha una alternativa.

Sé que les matemàtiques parlamentàries són les que són, mes jo sé que el poble català, ara mateix, no em perdonaria una cosa: el silenci resignat. I no entra en els meus costums polítics la comoditat, ja em coneixeu, la del que espera que el temps acabi per fer –el temps,

aquest gran estadista, aquest gran actor–, acabi per fer caure la coalició que governa Catalunya des de fa gairebé vint-i-dos anys.

Crec que tenim, que tinc l'obligació de visualitzar no una altra Catalunya, perquè només n'hi ha una, però sí la governació catalana que proposem des de posicions progressistes. És per això que sóc aquí, i no per censurar una política que se censura moltes vegades sola, sinó per proposar el meu projecte, perquè Catalunya el conegui.

El que vull és convèncer. Les mocions de censura es fan, la seva majoria, perquè els ciutadans sàpiguen el que diuen uns i altres fora de període electoral i en moments de crisi –això sí–, en moments de crisi aguda o larvada, com la que vivim. No cal un desastre nacional per a parlar de crisi; n'hi ha prou amb la constatació general que el país va però el Govern no tant. Que el país va malgrat el Govern i que, si seguim així, arribarà el moment en què no anirà ni el Govern ni el país.

I en aquell moment la gent ja no contestarà que sí a la pregunta: «Vostè està d'acord amb el Govern?» Només faltaria que la gent de Catalunya no estiguéssim d'acord amb el Govern autònom de Catalunya, que és el primer que tenim durant vint anys després de segles! Només faltaria que els catalans haguessin de contestar que no al seu Govern! Aquí hi ha una confusió important.

La meua alternativa, la meua alternativa per a Catalunya consta de quatre línies de treball. Perquè el debat d'avui i demà no sigui balder ni inútil, perquè sigui profitós com espero i interessant i respectuós amb les persones i les institucions com desitjo, ha de ser un debat clar i concret. I ho seré.

Proposo als ciutadans i ciutadanes de Catalunya quatre grans línies de treball.

La primera, un govern que defensi els interessos i les ambicions legítimes dels catalans i les catalanes a Espanya i a Europa.

La segona, un progrés econòmic cert basat en l'educació i el treball.

La tercera, una societat cohesionada i segura.

I, la quarta, un govern proper i eficaç.

Entrem a la primera línia: traslladar les aspiracions i les aportacions catalanes a Espanya i a Europa i defensar els nostres interessos. La meua proposta parteix d'una premissa bàsica: el compromís catalanista de defensa de la nostra identitat i el desenvolupament del nostre autogovern. Afirmem el catalanisme com a valor unificador i no divisor, al mateix temps que neguem que ningú tingui la capacitat d'atorgar certificats de catalanisme i encara menys de catalanitat. El catalanisme és conscient que la fortalesa de Catalunya depèn en gran mesura de la nostra capacitat d'expressar criteris comuns i de fixar-nos objectius compartits.

La idea que la identitat que defensem i pretenem defensar és una identitat inclusiva és una idea pròpiament catalana. Una identitat inclusiva i integradora per definició. Jo no crec en un nacionalisme que defensi la diferència fora de casa i la negui a dins de casa. Encara

que estem parlant de dos tipus de diferències diferents, estem parlant, aquí, d'una identitat nacional, i a fora, de coses diferents. Però jo no crec en un nacionalisme que sigui respectuós de la diferència aquí respecte de fora i no aquí respecte d'aquí. Hem d'exigir a Espanya el reconeixement de la pluralitat dels pobles que la integren, pluralitat que està recollida en la Constitució, i aquesta demanda ha d'anar acompanyada també pel respecte de la nostra diversitat com a poble; un sol poble, una sola identitat catalana amb accents diversos i llengües diferents, i llibertats individuals escrupolosament respectades –llengües maternes diferents, o llengües pròpies o familiars diferents, i llibertats individuals escrupolosament respectades.

Un altre tret nuclear del catalanisme que volem practicar és el de la suma d'esforços entre totes les institucions. Volem aprofitar i impulsar a fons el potencial dels ajuntaments de Catalunya, la confiança en els territoris. Necessitem la sinergia institucional de la Generalitat i dels ajuntaments per a una gestió de les polítiques públiques eficient i pròxima als ciutadans. En aquest sentit, volem practicar de veritat el que Jordi Pujol afirmava emfàticament en el seu primer discurs d'investidura l'any 80, fa més de vint anys, quan deia –i cito–: «Moltes competències atribuïdes a la Generalitat hauran de ser redistribuïdes o hauran de ser assumides en un fort procés de descentralització pels òrgans locals i comarcals.» Fi de la cita. Paraules que hauríem volgut profètiques i que han resultat inútilment oblidades i, a voltes, trepitjades.

El nou catalanisme ha de ser capaç, també, d'impulsar una transformació d'Espanya, no sols en un sentit de modernització, sinó també de profund respecte a la seva plurinacionalitat i plurilingüisme. Som diferents però volem anar junts. Per això defenso una intervenció sense complexos a Espanya; una intervenció de Catalunya a Espanya sense complexos. Tenim un model d'Espanya plural i un projecte polític federal; necessitem una relació amistosa i franca amb tota Espanya que permeti un mutu reconeixement i la definició compartida d'objectius comuns amb els pobles que la formen, tal com diu la Constitució, que parla dels pobles d'Espanya. No només del «pueblo español, fuente de soberanía»; parla dels pobles d'Espanya. Som conscients de la dificultat d'aquest plantejament, però també estic convençut que sols des d'aquesta perspectiva podem construir un marc favorable a les nostres aspiracions nacionals.

Finalment, però no en darrer terme, el nou catalanisme parteix d'un compromís de retorn de responsabilitats a la societat. Som devolucionistes, com diuen els politòlegs; necessitem desvetllar totes les energies i tota la potencialitat creativa dels homes i les dones de Catalunya, sense tuteles innecessàries, sense proteccionisme i sense traves burocràtiques.

Totes aquestes apostes no són simples opcions en funció d'una determinada convicció ideològica; creiem que són alguna cosa més, són les condicions necessàries perquè Catalunya pugui seguir essent ella mateixa en el marc de la globalització. No hi arribarem si no és atiant –diria– i demanant i aconseguint la contribució de tothom, totes les iniciatives individuals i comunità-

ries, de grups, de persones que estan disposades a treballar per una Catalunya present a Europa i amb força.

Els catalans i les catalanes volen avui, de forma àmpliament majoritària, una Catalunya oberta, una Catalunya disposada a compartir oportunitats, esforços i compromisos amb els altres pobles d'Espanya, d'Europa i del món. Aquesta majoria no vol una Catalunya tancada, esquerpa i a la defensiva. Jo em comprometo a convertir en obra col·lectiva l'ambició que batega en el poble català, l'ambició de fer-se més i més present en l'escenari espanyol, en l'europeu i en el mundial.

I ara hi entro; deixin-me que comenci dient, respecte als escenaris exteriors, com veig el paper de Catalunya en el món actual. Els fets de les darreres setmanes han confirmat de manera més brutal que mai que cap persona, cap país no pot situar-se al marge del que passa a la resta del món. No és que no puguem, és que hi som, dintre del món, d'una forma impossible d'evitar, que no es pot matisar: som un sol món. No en podem quedar al marge; no hi ha un món polític, però hi ha un món social, hi ha un món econòmic, hi ha un món de la violència, hi ha un món del terrorisme. Justament, el que falta és el món polític. No hi ha un estat mundial; hi ha les Nacions Unides pobres, que encara no estan podent fer tot el que haurien de fer. I nosaltres, crec, des de Catalunya, president, hem de reclamar que totes les accions que es prenguin ara en nom de la lluita antiterrorista siguin amb una finalitat concreta, siguin amb la finalitat de portar els responsables davant de la justícia, no davant de la venjança, davant de la justícia. I, aquesta justícia, sí que serà, efectivament, una justícia internacional, perquè internacional és el fenomen en el qual ha nascut aquesta violència terrorista.

Bé, els fets demostren que no podem eludir la nostra responsabilitat en aquesta matèria, per petita que sigui. Tothom hi ha de ser; no podem quedar al marge, ni que volguéssim, del que passa a Bagdad o a Manhattan, a Wall Street, o a les muntanyes de l'Atlas del Marroc.

Catalunya hi ha de ser present perquè la seva presència, tal com som, tractant-se del país que som, no es mesurarà en termes de producte interior o de capacitat militar. La nostra contribució es mesurarà per la capacitat d'establir ponts, d'estimular el debat internacional i de participar-hi des de posicions de solidaritat activa amb els més desprotegits, amb els més vulnerables, amb els més exposats a les conseqüències negatives del darwinisme econòmic, polític i social que s'està imposant.

Els països més forts ens diuen, interessadament, que això és llei de vida, i nosaltres diem que això és llei de mort per a una majoria important; que aquesta situació no és vida per a una majoria important dels homes i dones del nostre planeta.

Nosaltres estem per assolir els objectius internacionals que es van formular l'any 2000, i per altres també, però vull dir que n'hi ha tres que són enormement importants: Tribunal Penal Internacional, que encara no està constituït perquè encara no està ratificat pel nombre suficient de països i que els Estats Units han dit que no reconeixen i que mai no deixaran que cap ciutadà del seu país sigui jutjat per aquest Tribunal –si estan en

condicions d'impedir-ho, evidentment. Tribunal Penal Internacional: ja l'hauríem de tenir i *otro gallo nos cantara*, també, en aquesta matèria, si ara poguéssim tirar mà d'aquest Tribunal Penal Internacional que encara no és efectiu.

Hi ha dos tribunals penals internacionals, però són dos tribunals penals *ad hoc*, per a crims a Ruanda i per a crims a l'ex-Iugoslàvia. I ara voldríem veure que, efectivament, al costat d'aquests tribunals, se'n crea un altre per jutjar els crims del terrorisme que es produeix en nom de l'Islam, i seria enormement legitimador per a la justícia internacional que el mateix tribunal que està jutjant Milosevic, que ell mateix es considera un croat de la causa, defensa d'Occident, d'Europa i del Cristianisme davant de l'Islam i dels turcs, seria enormement legitimador per a la justícia internacional que aquest mateix tribunal o un tribunal com aquest, al costat d'aquest, jutgés els terroristes de l'11 de setembre.

Per facilitar una presència internacional efectiva, el nostre Govern es proposarà l'assoliment, en quatre anys, d'una quota del 0,7% dels pressupostos corrents dedicada a les accions de cooperació internacional.

La millor tradició del catalanisme és i ha estat sempre europeista. A nosaltres, ho hem dit molts cops, ens agrada l'Europa pròxima: no l'Europa llunyana. L'Europa pròxima vol dir l'Europa de la subsidiarietat, de la proximitat. En altres termes: l'Europa de dinàmica federalitzant, on cada poble té la voluntat de posar en comú la decisió sobre els problemes i sobre les qüestions de base continental, en un autèntic projecte compartit, però on cada poble alhora té la capacitat de prendre decisions pròpies en matèries que pot resoldre per ell mateix.

No se m'escapa en absolut la tasca, perquè la conec, que Jordi Pujol ha fet en favor d'un rol creixent de les regions fortes d'Europa en el si de la Unió, però també haig de dir que el paper de Catalunya en el Comitè de les Regions de la Unió Europea, que vaig tenir l'honor d'encapçalar durant els quatre primers anys –dos com a vicepresident i dos més com a president–, no és el que hauria d'haver estat. Hauria pogut ser més forta la presència de Catalunya en aquest Comitè.

Proposo que Catalunya estigui molt atenta al treball del Comitè de les Regions de la Unió Europea durant la presidència espanyola. I en aquest context creiem necessari que la Generalitat organitzi més endavant la segona cimera de regions i ciutats d'Europa sobre el model de la Primera Cimera d'Amsterdam de l'any 1997, que va ser un gran èxit.

No entenc com Catalunya, governada al llarg de vint-i-un anys per una coalició que s'autoanomenava decisiva a Madrid, no ha aconseguit un estatus ni de lluny similar al de les regions belgues durant la presidència europea. Molts consells de ministres de la Unió que s'estan reunint ara a Bèlgica, en aquest semestre, són presidits –no és que hi assisteixin– per ministres regionals en representació de l'Estat. Ho subratllo: en representació de l'Estat.

Sé que em diran que el PSOE no va atendre aquests requeriments el passat. Bé, jo em comprometo a garantir que el PSOE farà honor al seu vot, cosa que ja va fer

fa quinze dies... (*Rialles.*) Sí, sí, ara, ara. Fa quinze dies al Parlament espanyol sobre la presència de les comunitats autònomes als consells europeus de ministres, proposta que va perdre perquè els seus aliats en aquesta cambra van votar que no, i tenen majoria en aquella.

El govern que us proposo reforçarà la presència catalana a Europa reivindicant el paper que li correspon, quan es tracta de formular la voluntat política de l'Estat i de traslladar-la a les instàncies de la Unió, o del Consell d'Europa. Però també vol intensificar la presència catalana directa en el debat encetat sobre la reforma de les institucions de la Unió Europea. Insisteixo en aquestes iniciatives, perquè la nostra Europa, l'Europa de la proximitat, és la que és construeix des de baix cap a dalt, la que té en compte comunitats locals i comunitats nacionals, la que opta per donar la paraula als ciutadans i ciutadanes en tot allò que afecta el seu benestar, la seva cultura i la seva seguretat.

El nostre catalanisme –he dit– és un catalanisme obert a Espanya i a tots els seus pobles. Més de dues dècades de Constitució i d'Estatut ja ens permeten fer una valoració del que han significat per a la nostra experiència col·lectiva. En primer lloc, cal deixar clar que mai en la història contemporània del país, ni tan sols durant la Generalitat republicana, hem comptat amb un espai d'autogovern tan ampli com el que s'ha definit des de la Constitució del 78 i des de l'Estatut del 79. És un fet que hem de reconèixer i hem de valorar, perquè sense aquest reconeixement i aquesta valoració, sense aquesta perspectiva històrica, no encertarem les passes que cal donar d'ara endavant. Però també hem de reconèixer immediatament que després d'aquest vint anys, Catalunya es veu capaç i es veu legitimada per reforçar i ampliar l'àmbit del seu autogovern: no des d'una perspectiva d'autoprotecció i a la defensiva, sinó des de la confiança que els interessos de Catalunya són molt millor servits i protegits si ens esforcem amb la resta de forces progressistes i aliades per traslladar al terreny de les institucions i de les normes la realitat de l'Espanya plural, de l'Espanya plurinacional.

El nostre catalanisme és federal. El federalisme és la combinació de dues idees potents: unió i llibertat. Unió feta en llibertat. Solidaritat nascuda de la lliure voluntat de tots els actors. Això és el que nosaltres i altres forces progressistes espanyoles volem per a Catalunya i per a tot Espanya: volem una relació de confiança i lleialtat amb els altres pobles i comunitats espanyoles, una relació que es construeix dia a dia fent propostes per a tots i no instal·lant-se en la queixa permanent.

Com podem avançar en aquesta direcció? Hi ha valors i idees a difondre en aquest sentit, hi ha pràctiques a promoure, hi ha reformes legals a proposar.

En primer lloc, hi ha valors i idees a difondre sense els quals les pràctiques i les lleis perden sentit. La cultura de la pluralitat nacional ha de ser present en el sistema educatiu i en el sistema de comunicació, com una riquesa a defensar per part de l'Estat. És una riquesa de l'Estat, la pluralitat. No és una amenaça. No és un *barullo*, com diuen de vegades a Madrid. No és una amenaça permanent sobre la unitat sagrada del poble d'Espanya. És el poble d'Espanya que és plural. Som castellans, som gallecs, som catalans, però volem anar

junts. És aquesta voluntat d'anar junts el que ens uneix i no el punt de partida: no ens enganyem. No som tots tallats del mateix patró ni volem un govern que ens uniformitzi. Nosaltres el que volem és ser nosaltres mateixos i anar junts amb els altres. Anar junts. I quines són les eines bàsiques perquè la cultura de la diversitat nacional arrel i arrel entre els joves, doncs el reconeixement estatal de les llengües espanyoles en els usos simbòlics, escrits i orals; l'accés a l'aprenentatge d'aquestes llengües en totes les comunitats espanyoles, com hem comentat; l'elaboració de la història comuna dels pobles d'Espanya, no la història única d'Espanya que ens van ensenyar als de la nostra generació, ni les disset diferents històries d'Espanya que ara s'expliquen a cada autonomia, no: la història comuna dels pobles d'Espanya. O la lliure circulació d'estudiants entre totes les universitats de l'Estat.

En segon lloc, les pràctiques institucionals a promoure. Proposem la formació d'un sol grup català al Senat, prefigurant la cambra com autèntica cambra federal de representació territorial. Impulsarem, evidentment, la celebració del debat anual al Senat sobre l'Estat de les autonomies, que el govern del PP escamoteja, amb el silenci de Convergència i Unió. Promourem la presència activa dels governs autonòmics i dels seus presidents en la corresponent comissió del Senat i en el plenari, quan toca en el debat. Reforçarem la col·laboració cultural, social i econòmica entre les comunitats de l'antiga Corona d'Aragó per damunt de les configuracions partidistes dels seus governs.

I ens proposem iniciar les reformes legals que l'experiència d'aquests anys ens demostra com a imprescindibles a tots els nivells i a tots els àmbits que sigui necessari. No ens ha de fer por aquesta tasca de revisió legislativa. Això és un exercici inexcusable de totes les societats que volen que les seves lleis no siguin un obstacle per al desplaçament de les seves energies col·lectives.

Ens correspondrà revisar l'Estatut, incorporant-hi com s'ha proposat des de moltes instàncies i com ha fet el president del Parlament una carta autonòmica de drets i deures, que a nosaltres ens agradaria anomenar de drets, deures i principis. És la manera que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya identifiquin l'acció de la Generalitat com a defensora no d'essències intangibles, sinó de les legítimes aspiracions de les persones i dels grups que integren la nostra nació en el marc de la filosofia política europea posterior a la Constitució i a l'Estatut.

Jo prenc el compromís de treballar sense descans per aconseguir el suport de Partit Socialista Obrer Espanyol al text de projecte de modificació de l'Estatut de Catalunya a preparar des d'ara, que compti amb l'acceptació de la majoria qualificada que es requereix en aquesta cambra. I ho torno a repetir: prenc el compromís de treballar sense descans per aconseguir el suport del Partit Socialista Obrer Espanyol al text de projecte que nosaltres aprovem aquí. Posem-nos-hi ara, per tenir-lo enllestit abans d'acabar la legislatura. Impulsem de veritat la feina de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Ens correspondrà promoure també la revisió del sistema de finançament autonòmic i local, d'acord amb els criteris i principis que hem anunciat tantes vegades i que exposàvem recentment en el Ple extraordinari de principis de setembre. No hi ha bones notícies en aquesta matèria, senyor Homs. L'evolució dels impostos en els darrers semestres no indiquen que aquest sistema sigui millor que l'anterior, però ja hi haurà ocasió de discutir-ho. Penso que hauré d'arribar a alguna determinació en la interpretació del que ha sigut aquest acord per mirar-lo d'aplicar d'una forma diferent de com està previst, però hi haurà ocasió de fer-ho, demà, en tot cas, si hi ha debat sobre aquest tema.

Finalment, ens correspondrà plantejar la reforma de la Constitució quan comprovem que les seves previsions no s'adiuen amb les necessitats d'una societat que sempre avança més de pressa que les seves normes legals. Hi ha punts de reforma incontrovertibles. No els discuteix ningú. Per exemple, la reforma del Senat: article 69.1 contra 69.2. Hi ha dos articles de la Constitució que no s'adiuen, senyor conseller de Justícia. Això és de general acceptació i, per tant, se n'ha de modificar un. Però és que n'hi ha d'inevitables, si es fa de la Constitució la lectura oberta que un text d'aquesta mena requereix. Per exemple: la participació de les comunitats autònomes en les altres institucions de l'Estat.

Algú dirà: les constitucions es debiliten quan es toquen. No és cert. Les constitucions més estables han estat sovint reformades. I altres diran: és un assumpte que hem de deixar córrer perquè la conjuntura política és desfavorable a la reforma. Tampoc és cert. No ho hem de deixar córrer. Al contrari, hem d'insistir a crear l'estat d'opinió que afavoreixi el canvi de conjuntura: no sempre refugiar-nos en la conjuntura per no canviar-la. No arribarà mai la bona conjuntura. La renúncia a aquest esforç, l'immobilisme, no és innocu. Reforça justament la situació que diem, almenys de paraula, que volem canviar.

En tot cas, vull prendre el compromís de cercar el més ampli suport de les forces polítiques representades en aquest Parlament per desenvolupar aquestes propostes de revisió o de reforma. No volem repetir els errors de la minoria majoritària de Convergència i Unió, que ha cregut que treballant en solitari obtindria millors resultats que treballant concertadament amb els altres grups. Aquesta autosuficiència ha donat els resultats que coneixem, l'estancament i en darrer terme la subordinació a les exigències del nacionalisme espanyol.

La segona línia del programa que els proposo és garantir el nostre futur econòmic en el treball i l'educació, com a principals prioritats. Efectivament, Catalunya necessita en aquest camp un revulsiu. El poder polític, el món empresarial, el conjunt de la societat, estan disposats –jo crec– a fer de la societat de la informació i del coneixement una part important, central, de la seva estratègia. Catalunya ha de tenir i té la voluntat de continuar sent el motor econòmic d'Espanya. Vol ser el motor econòmic en els sectors més avançats tecnològicament, però amb això no n'hi ha prou. Ha de tenir l'ambició de ser motor i a la vegada centre de decisió.

Parlo tot seguit de la política de suport a les empreses. Tots sabem la importància que té disposar de la seu de grans empreses i dels òrgans reguladors. Són un factor d'arrossegament important i és per aquesta raó que ens proposem impulsar una major descentralització de les seus d'aquestes entitats i en concret tractar de situar, que es situï a Catalunya la seu d'un òrgan regulador com la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones.

Els projectes de les noves tecnologies presenten un risc, però també obren enormes oportunitats. Els països que tinguin mercats i institucions financeres disposats a arriscar són també els que més possibilitats tindran de guanyar, i no estem molt avançats en aquest camp.

La política industrial del Govern de Catalunya en els propers anys hauria de promoure polítiques justament de competitivitat que ajudin a rebaixar els costos que suporta el teixit productiu. En aquest sentit, s'ha parlat –i nosaltres hi estem a favor– de la creació d'un òrgan autonòmic de defensa de la competència, que vetllí pel compliment a Catalunya de les condicions de la competència. Se'm dirà: És que el problema és la dimensió de les empreses a nivell europeu. No, no, a Catalunya hi poden haver..., a tots els nivells, als més petits dels nivells, hi poden haver pràctiques monopolístiques, i és important que Catalunya tingui el seu propi òrgan autonòmic de defensa de la competència.

El Govern actual, per exemple, no ha sabut definir i aplicar un model energètic per a Catalunya que respongui a les necessitats de les empreses, del territori i de la població en general. La manca de qualitat en el subministrament elèctric està perjudicant el país amb contínues incidències que afecten moltes comarques de Catalunya. La indústria catalana ha fet un gran esforç d'adaptació a les noves condicions de la competència internacional, sobretot a partir de la incorporació continuada d'innovacions tecnològiques al procés productiu.

No obstant, s'observen encara certes febleses estructurals sobre les quals l'actuació de la Generalitat hauria de concentrar més esforços, especialment a recolzar les inversions en I+D, d'investigació i desenvolupament, de les empreses i crear mecanismes de finançament de capital risc en les seves diverses formes per fomentar la innovació, les noves empreses i la consolidació de projectes en fase inicial.

Ja ho he dit: el dèficit de capital risc a Catalunya és notori. Estalviem molt i arrisquem poc. Una de les nostres prioritats serà l'impuls d'una xarxa d'empreses de capital risc per invertir en nous projectes. De vegades, penso si no serà justament la qualitat de vida, l'elevat nivell de qualitat de vida, el que fa que el cost d'oportunitat d'arrisgar sigui més alt: hi perds més, t'hi jugues més a Catalunya, si perds la posició que tens i estàs dintre dels sectors socials que efectivament gaudeixen d'una qualitat de vida molt important.

Desplegarem un altre tipus de relacions amb els agents econòmics i financers i entre les administracions públiques que faci possible superar aquestes deficiències. Recuperarem la capacitat propositiva i de concertació, i els casos del Cidem i, abans, del CARIC i EPLICSA

ens semblen exemples que això no es té, que hi ha una escassa visió estratègica de l'actual Administració i una excessiva voluntat intervencionista i, moltes vegades, clientelar.

L'Institut Català de Finances no ha estat l'instrument financer de suport amb estratègia econòmica i s'ha utilitzat sovint o s'han utilitzat els seus migrats recursos –el seu passiu és menor que el de la més petita de les caixes catalanes– com una eina per encobrir dèficits, substituir subvencions i aplicar polítiques incentivadores discutibles i poc eficaces. L'altre dia, l'alcalde d'una ciutat del Bages, que no diré quina és, de les que van patir les inundacions de fa un any, em va dir: «Ens hem gastat, pel cap baix, 25 milions, amb les inundacions. Qui ha pagat? Doncs, d'aquests 25, en vénen 19 de la Diputació, 6 de l'Ajuntament i, ara, un any després, ha arribat un talonet de l'Institut Català de Finances de 110.000 pessetes», pessetes que s'havien d'integrar en el pressupost d'aquest any o no sé què n'havien de fer. Molt bé, ja els portaré el rebut demà, ja els portaré el rebut.

Presentarem una nova llei –això no és una mentida, és una cosa que m'han explicat i que em crec del cert, perquè jo, els alcaldes, me'ls crec–, presentarem una nova llei de l'Institut Català de Finances per potenciar-lo –i perdonin: de l'Institut Català de Finances, se'n podria parlar molt més en el sentit que ha sigut el que ha permès que molts ajuntaments facin coses que no haurien d'haver fet ells, sinó la Generalitat; la Generalitat no té els diners, i ho fa l'ajuntament amb un crèdit de l'Institut Català de Finances, moltes vegades. No sabem si aquesta és la funció més important de l'Institut –l'ha fet. Jo els puc explicar que la Biblioteca d'Igualada, per exemple, o el CAP de Mataró, que finalment ha sigut pagat per la Generalitat, al moment que es van començar, estaven finançats amb crèdits de l'Institut, que, naturalment, per les estretors financeres que es viuen, de vegades, es veia obligat a avançar uns diners.

Jo ho entenc perfectament, jo sóc de l'ofici! He estat en un ajuntament, he governat un ajuntament i sé el que és la dificultat d'arreglar els quartos que necessites per fer les inversions. Doncs, bé, moltes vegades l'Institut els deia, a les entitats: «Vostès tenen la competència per fer-ho? –No la tenim, és de la Generalitat. Ho volen fer vostès? Facin-ho. Nosaltres no els podem pagar, els podem acreditar». Els donaven un crèdit i, en el millor dels casos, els deien: «No ens tornin els interessos i les amortitzacions», amb la qual cosa es trobava una bona solució, però jo li explicaré, al conseller Homs, no una, deu o dotze maneres que tenen els ajuntaments de fer coses per compte de la Generalitat –que la Generalitat no pot fer–, de pagar-les ells i, tanmateix, de tenir algun tipus de tracte amable per part de la Generalitat. Jo crec que aquestes coses no són dolentes en si, són indicatives que el país tira més, que hi ha una demanda de crèdit i d'inversió públiques molt més important que la que es reconeix oficialment i que la Generalitat, ella mateixa, no pot entomar. Jo crec que hi ha d'haver un acord, que més que anar al cas a cas d'aquesta situació de Manresa o de la de Mataró o de la d'Igualada, el que hi hauria d'haver és una política més transparent en aquestes matèries, perquè parlant la gent s'entén. Nos-

altres presentarem una nova llei de l'Institut per potenciar el seu paper d'articulació de la política econòmica, evidentment.

És evident que molts projectes industrials i tecnològics presenten un problema de dimensió a Catalunya. S'hauria d'esperonar, en aquest sentit, la col·laboració, les unions, les fusions. Tots ho fem i tots fracassem una mica. En aquest país, hi ha una tendència a mantenir la mida reduïda de les empreses, o mitjana, i a considerar que les fusions tenen més costos que no pas beneficis. N'hem parlat –segur que el president de la Generalitat ho ha fet i el conseller d'Indústria– amb sectors importants del país, que, confrontats davant de la –potser ingènua– intuïció política dels polítics que, si anessin junts, anirien millor, ens diuen: «Bé, si anéssim junts en aquest sector –el que sigui–, doncs, si ara som el 64 de la llista europea, passaríem a ser el 48. No hi guanyaríem gaire i, a sobre, si estem investigant una molècula, per exemple, els americans ens la traïen, perquè diuen que, si som el 48, ja comencem a ser una mica més perillosos. De les cent molècules que investiguem, els americans ens diran: “Vostè ja té un lloc en el rànquing, que m'espanta, i, per tant, l'hi trec”». Bé, és un tipus d'argumentació que hem de saber que existeix, però que no ens ha de portar, crec, a la pura passivitat.

No tinc la solució màgica: només dic que la Generalitat s'hi ha de posar, no en el sentit de substituir sinó en el sentit d'encoratjar. Així mateix, promourem nosaltres una veritable internacionalització de les nostres empreses, on, el Copca, creiem que pot ajudar més, sobretot en una cosa que no fa prou, des del nostre punt de vista, que no és solament exportar o incrementar la capacitat exportadora sinó presència directa a l'exterior. Ja sé que ho ha començat a fer, però encara poc. El Copca hauria d'estar més, jo crec, ajudant. Ens ho han dit sectors amb els quals hem parlat: «El Copca no ens ajuda prou a instal·lar-nos fora». I, moltes vegades, el que s'ha de fer per vendre –i ho sabem perfectament– és estar fora i exportar capital abans d'exportar mercaderies. Es va parlar molt del període de la pesseta alta, i jo pensava: aquesta pesseta alta ens està perjudicant molt per exportar avui i beneficiant molt per exportar demà, el dia que, amb actius a fora, amb xarxes a fora, puguem realment vendre, no? Doncs, això és el que el Copca, jo crec, en una situació totalment diferent de la del temps Solchaga, hauria de fer en aquest moment.

En matèria de turisme, plantejem dues línies d'actuació prioritàries. En primer lloc, el turisme és el 10 o el 12% de l'economia catalana. Jo crec que hem de pensar –i ja s'hi ha pensat– en una marca turística de qualitat, que incorpori les possibilitats diverses que ofereix Catalunya. Crec, també, de debò, que hauríem de pensar a situar el turisme a un nivell, si no de conselleria, de secretaria general, com a mínim. El 10% –vostè ho diu– o l'11 –em diuen a mi alguns–, o potser una mica més, s'ho val. És un sector molt important de l'economia catalana i ha sigut moltes vegades considerat com el que els estudiants en deien «una maria», una complementària. No és una complementària: en aquest moment és un pilar i és un pilar importantíssim. Ara ja sabem que produir i exportar no vol dir produir mercaderies que es puguin tocar; exportar serveis i produir serveis és tant o més important.

Donarem suport, el necessari suport al comerç tradicional en el centre de les nostres ciutats. Nosaltres no pensem que se'ls hagi de passar la mà per l'esquena dient-los: «Vostès són els bons, etcètera». No; el que s'ha de fer en el centre de les ciutats –i ho estan fent a Vic i ho estan fent a la carretera de Sants, i ho estan fent als eixos del carrer de Sant Andreu, de Barnacentre, a Sant Gervasi, etcètera, i a moltes ciutats de Catalunya– és tractar d'ajuntar aquests comerços en eixos urbans, tractar d'oferir serveis de postvenda, d'aparcament, altres serveis que les grans superfícies ofereixen i que ells, un per un, no poden oferir. Ja sabem –perdonin, però això és molt important–, ja sabem que les targetes de crèdit que alguns d'aquests eixos comercials de petits comerciants han tractat de viabilitzar no funcionen. No funcionen, en part, pel cost, perquè nosaltres sabem que les targetes de crèdit estan carregant el 2% mensual per descoberts. Ara, multipliquin 2 per 12, perquè, si no m'equivoco, són dotze mesos l'any, i és el 24%, i el primer que em diuen els comerciants, quan em vénen a veure, de Barnacentre, de la Rambla, de la carretera de Sants, del carrer Gran de Sant Andreu, del Gran de Gràcia, etcètera, és aquest problema: tenen una enorme dificultat de poder competir en aquesta matèria.

Però el funcionament de l'economia està lligat, també –i l'economia catalana–, a un factor cada cop més estratègic, que és l'existència d'un sistema universitari i de recerca que pugui comptar-se entre els millors d'Europa. En tenim la tradició, en tenim les ganes, en tenim, segurament, els elements conceptuals i no hi som. Hi som, en alguns aspectes; en uns altres, no. Jo avui volia felicitar el conseller del DURSI –aquests noms tan estranys que ens muntem, no?–, el conseller d'Universitats, per les seves iniciatives en el camp de la recerca biomèdica. He esmorzat amb una mala notícia: que això s'havia parat momentàniament. Espero que anirà endavant, perquè el tema de la biomedicina i la recerca en aquest camp és enormement important i conec el professor Messeguer i el que tot això podria representar per a nosaltres.

Les universitats prenen un protagonisme decisiu en el marc d'una societat del coneixement. Per això, podem considerar-les com un sector en expansió, proveïdor de serveis de formació, d'innovació i de recerca. I perdonin, però hem de considerar les universitats, també, com un sector exportador, com un sector d'exportació de serveis, com un sector de què depenen el progrés i el benestar general de la nostra societat. Paradoxalment, en el moment present, les universitats públiques de Catalunya poden sentir-se amenaçades –ho estan!– en la seva autonomia i en el seu finançament.

Quin paper li correspon, doncs, a un govern sensible a aquestes preocupacions? És obligació del nostre Govern ajudar a definir les seves estratègies en coherència amb les necessitats del moment. Toca, doncs, al nostre Govern treballar en la posada en marxa d'un sistema de finançament universitari suficient, objectiu i transparent, i es demana, sobretot, sempre, que estigui basat en mesures objectives, és a dir que sigui comparable, que hi hagi una competència –virtual, si vostès volen– entre les universitats perquè puguin saber per què tenen els diners o no els tenen. Finalment, el nostre Govern ha d'implantar una política de beques i crèdits-salari

que permeti la igualtat d'oportunitats a la gent del país i, al mateix temps –i això és decisiu, senyor conseller; n'hem parlat–, obrir les nostres universitats a professors i estudiants de la resta d'Espanya, d'Europa i del món: unes universitats que no poden situar-se en el mapa mundial no serien, ja, universitats, quan, com s'ha dit moltes vegades, les noves tecnologies han creat un campus virtual global que ja no té en compte fronteres de cap mena.

Estem a la cua d'Europa en esforç investigador i cal rectificar. En matèria de recerca no s'han fet els esforços necessaris. Mai no ha estat tan clara la necessitat de prioritzar-la pels recursos que s'hi destinen: s'han mantingut estancats al voltant de l'1% del producte interior brut en el darrer decenni, molt per sota del que és norma en els països amb els quals ens comparem. No podem esperar més i més en matèria de recerca: s'hauria d'establir –i m'imagino que deu ser complicat, però s'ha de fer– una incorporació dels centres del CSIC, del Consell Superior d'Investigacions Científiques de l'Estat, a una política conjunta que aprofiti el potencial que aquests centres representen, que estableixi una col·laboració amb les universitats i incrementi el potencial de transferència de tecnologia al sistema productiu i obri la possibilitat de crear nous centres d'excel·lència. En un termini de quatre anys, ens situaríem en una despesa, en l'horitzó desitjat, en R+D, en recerca i desenvolupament, de l'ordre del 2,3% del producte interior brut. És possible, però cal prioritzar en polítiques i xifres, no només de paraula, els pressupostos dedicats a recerca. I cal dur a terme una política concertada amb el sector privat, amb les universitats, amb les escoles de negocis i amb tots els centres públics que actuen a Catalunya.

Què ha passat amb el Pla estratègic per la Societat de la Informació? Contenia força mesures per avançar en diversos camps, des de les infraestructures de les tecnologies de la informació i la comunicació fins a la sanitat i l'ensenyament, o la mateixa activitat de l'Administració: el president ens en va parlar, ens en parla sovint, en les seves compareixences anyals, sobre aquest tema. Avui, després de trenta mesos del Pla, el Govern no ha impulsat la major part de les actuacions previstes. Jo em comprometo a impulsar-lo. De les infraestructures, requisit indispensable de la competitivitat de la nostra economia, podem estar-ne satisfets? No! No podem sentir-nos-en satisfets. La dotació de capital públic a Catalunya és del 85% de la mitjana espanyola i, en infraestructura de transport, ens trobem a la meitat de l'estoc de capital de les principals regions europees.

Mirin: la viabilitat i la prosperitat de Catalunya depenen, bàsicament –molt essencialment–, de dues coses: les connexions internacionals i les connexions interiors. La creació del mercat, en definitiva, és un problema de connexions i de xarxes, dintre i fora. El mercat es pot ampliar dins de Catalunya; no cal anar fora, de vegades. L'Eix Transversal ha sigut un gran creador de mercat. Per què? Perquè hi ha connexions entre Girona i Manresa, que abans no hi eren, i entre Manresa i Lleida, i entre Lleida i Girona, que abans no es produïen. Hi ha anuncis, hi ha vendes, hi ha contractes que es donen més enllà. Doncs, això és el que no hem fet prou. Catalunya és un mercat interior encara per profunditzar.

És un mercat difícil, des del punt de vista geogràfic; és rebregat, Catalunya! Hi ha poques planes: la plana de l'Empordà, la plana de Vic, la plana de l'Urgell, i poca cosa més, i el delta de l'Ebre. Però aquesta dificultat s'ha de vèncer i no s'ha fet prou. Sí: hem fet alguns eixos! –s'ha fet un eix!

Com en tantes coses, aquest Govern, veient-se amb pocs quarts i poques possibilitats d'actuar, en comptes de fer sistemes nous, ha fet una cosa bona en cada en cada sistema perquè no es pugui dir que no ho sabem fer. Una província que funcioni bé en desplegament de la policial, un eix transversal, una universitat fantàstica, però no el sistema universitari nou, no el sistema d'eixos transversals, no les quatre províncies. Ara en tenim dos, però, al camp de Tarragona, fins a l'any 2007 no hi haurà mossos d'esquadra! I ells van veient com la policia nacional se'n va. Ho sap, senyor conseller? Perdó: estava mirant el conseller de Sanitat; tots són metges, eh? (*rialles*) –el conseller de Governació. Doncs, és clar, de cada cosa, una de bé! Una cosa molt important en matèria de cultura, una cosa molt important en matèria de carreteres –una, eh? Molt important però que no acaba de funcionar bé, que s'ha de desdoblir immediatament. Jo crec que això és un noucentisme mancat, senyor president. El Noucentisme es va preocupar de fer les coses bé, però les feia totes. El Noucentisme va fer sistemes de biblioteques, sistemes d'escoles, sistemes, tot i que, en aquell moment, evidentment, els recursos, probablement, eren molt inferiors.

Bé, nosaltres –i vaig al tema, jo crec, crucial de l'estratègia econòmica– no som, en realitat, 6 milions sinó, segons com ho mirem, 4 milions –els metropolitans– més 2, els de la resta de Catalunya. Els quatre primers connectats i encara no prou, perquè falten comunicacions metropolitanes suficients, i 2 milions més desconnectats entre si, amb eixos, com el Transversal i el de l'Ebre, sense desdoblir o sense acabar del tot, o a mig fer, com el Pirinenc –a mig fer és molt dir, de l'Eix Pirinenc–, o pendents de començar, com l'Eix diagonal Manresa - Igualada - Vilafranca. No és cert: aquest està ja començant, però va avançant quatre quilòmetres, quatre quilòmetres, cada any.

Amb els vials d'accés al Pirineu que s'estronquen en arribar a l'Eix Transversal; sense prou transport públic de viatgers; amb insuficiències a la cobertura de la telefonia mòbil; sense xarxa de cable de banda ampla potent, amb ADSL, però per Telefónica, no per la xarxa de cable que aquí el president ens va anunciar que tindríem per al mes de març de l'any 2001 –que després es va retardar al desembre i que ara sabem que ha sigut substituït per un altre sistema, més barat, més ràpid, segurament; sí, sí, més barat i més ràpid, però molt menys potent i molt menys eficaç–, amb territoris oblidats, no cal dir, com l'Ebre, els Pirineus i bona part de la Catalunya central, una situació, jo crec, socialment injusta i econòmicament perjudicial.

D'altra banda, s'ha de fer front a la creixent i mal solucionada mobilitat dins la regió metropolitana de Barcelona, que abasta una àrea d'influència que s'estén a Vic, Manresa, Blanes i el Vendrell. Per citar una xifra comparativa, la inversió en transport públic a la regió

metropolitana de Barcelona ha estat en mitjana, els darrers deu anys, un 38% de la inversió feta a Madrid.

En fi, no ens quedem a la regió metropolitana i anem més enllà.

Cal ser ambiciós, pensar en la perspectiva de l'àrea europea de 15 milions d'habitants que té per centre Barcelona, perquè, si no tenim aquesta àrea de mercat gran, no serem capaços de finançar els grans equipaments que volem tenir: l'òpera que volem tenir, l'aeroport transoceànic que volem tenir, els espectacles de gran qualitat. Tot això és molt car i això no es finança...; moltes vegades, alguns d'aquests serveis no es financen amb un mercat de 6 milions, fins i tot ben connectat.

Nosaltres hem de fer per manera que els 15 milions d'habitants que ens envolten..., i està previst així. L'AVE va fins a Montpeller, va fins a Toulouse, ha d'anar a València—ha d'anar a València—, no a Palma de Mallorca, per descomptat, perquè aquests estan molt ben connectats pel pont aeri diari, i a Saragossa hi va. Això són 15 milions d'habitants. És el que es necessita a Europa quan no s'està al centre d'Europa per tenir la talla mínima per poder tenir aquestes coses que volem tenir. Si un està a Berna, està a Viena, està a Lucerna, o no diguem a Estrasburg, o a Luxemburg, doncs, pot tenir qualsevol cosa perquè tot hi passa: estan al mig d'Europa. Nosaltres estem en una situació intermèdia: no en l'extrema perifèria; sí en aquesta situació intermèdia en què hem d'aglutinar una regió europea important perquè les coses que volem tenir les puguem pagar i les puguem tenir.

Moltes d'aquestes coses no les tindrem si no és amb consorcis publicoprivats. Jo he parlat, de vegades, una mica provocativament—després em diuen que massa—, que l'aeroport s'hauria de privatitzar. Per què ho dic? Ho dic perquè el senyor Cascos, que pertany al Partit Popular, té l'obsessió que Espanya només té mercat per a un sol aeroport transoceànic, cosa que desmenteix la mateixa existència a Itàlia, per exemple, de dos aeroports o tres, perquè a Milà hi ha Malpensa i Linate. Però, d'aeroports transoceànics, a Itàlia n'hi ha dos. Itàlia és una mica més llarga, d'acord, i té una mica més d'habitants, però no hi ha cap raó de mercat que impedeixi que a Barcelona hi hagi un aeroport transoceànic. El que passa és que s'estan fabricant—i després ho demostraré, i, si no puc avui, demà—, s'estan fabricant les condicions de finançament, d'inversions, a Catalunya i a Madrid, que faran impossible que Barcelona sigui un *hub* transoceànic, un centre de redistribució de vols, i aquí ens la juguem. No és un tema de més diners o menys, ni tan sols de poder o diners: és un tema d'estratègia.

El món en què vivim és un món de xarxes i en aquestes xarxes s'hi és o no s'hi és. S'hi és amb un node central o s'hi és amb un node perifèric, i nosaltres tendim a ser un node perifèric, que podríem no ser. En el moment en què..., fixin-se, en el moment en què Marsella i Gènova s'estan unint, amb alta velocitat; en el moment en què Marsella i Lille s'han unit amb alta velocitat; en el moment en què Lió i Torí estan construint alta velocitat, nosaltres amb prou feines arribem... L'any 2004, no travessarem la frontera. Aquí ens han

traït els números: havíem dit l'any 2004 i no serà. O sigui, l'any 2004 no comptem que Toulouse i Montpeller estiguin connectats amb alta velocitat amb Barcelona, perquè no ho estaran. Sembla ser: és el que lleigeixo, no? Doncs, bé, amb aquestes coses no ens hi juguem poc. No és poc el que ens hi juguem.

I, per favor, prenguin atenció amb el tema de la connexió entre l'AVE i l'aeroport perquè és bàsica. Aquesta connexió és absolutament bàsica per tot el que estem dient. I el dibuix que se n'ha fet... Saben que s'ha aprovat tots els temes d'entrada a Barcelona, el que és l'àrea metropolitana de Barcelona, però no sé si afortunadament o desafortunadament, o malauradament, ha quedat a part el tema de l'aeroport. L'aeroport..., l'entrada a l'aeroport és un bunyol, és un autèntic bunyol. És un autèntic bunyol que hem de pagar nosaltres, a més, perquè ens hi vam comprometre i em sembla bé. Jo hauria fet el mateix, però no aquest bunyol, però no aquest bunyol, perquè amb aquest bunyol no aconseguim res del que volíem.

Perquè l'AVE sigui el subministrador de públic de l'aeroport, que és el que estem buscant, ha de passar per l'aeroport: no hi ha d'anar i tornar. No pot fer una giragonsa. No, no, ha de ser la gent que ve de València, la gent que ve de Figueres i la gent que ve de Montpeller i la gent que ve de Saragossa, que es trobin amb una parada a l'aeroport perquè, aleshores, no aniran a Madrid, o no aniran a Marsella, o no aniran a París. Vindran aquí, que ho tindran més a prop. I això no s'ha vist. Moltes vegades l'AVE s'ha vist més en l'inici de la seva projecció com una...; en fi, seguint la nostra vena poètica, de marxar cap al nord, cap a Europa: París, Frankfurt, Berlín. No és això, l'AVE. Anar a París amb l'AVE pot ser molt distret però no és rendible. El que és rendible és quatre-cents - cinc-cents quilòmetres. És per això que el volem: per nuclear la regió de 15 milions d'habitants. I per poder sortir, o deixar sortir la gent d'aquesta regió, cap a Amèrica Llatina, cap a Nova York o cap al Japó—no; «quin cacau», no. Això és exactament el que nosaltres hem de fer si volem ser alguna cosa més del que som i és evident que els catalans ho volen. Vostès potser no, però els catalans, sí.

Bé, doncs, en això hi haurà d'haver capital públic. En això hi haurà d'haver capital públic, però hi haurà d'haver també capital privat. Jo considero que és absolutament necessari que hi hagi una intervenció de capital privat. Em consta que hi ha operadors privats que estarien molt interessats a participar en aquest tipus d'infraestructura.

Nosaltres, senyor president, necessitem l'arc mediterrani per dues raons. La potenciació de l'arc mediterrani. Per raons polítiques i per raons econòmiques. Volem un model d'infraestructures a Espanya que acabi amb la radialitat i que potencii eixos longitudinals i transversals, com, precisament, l'eix mediterrani. Catalunya i València han d'enfortir les seves relacions econòmiques, infraestructurals i culturals. No és acceptable un model de doble xarxa d'alta velocitat per a viatgers, AVE i TAV—o «*tren de velocidad alta*»—, ni és acceptable el canvi d'eixos per a mercaderies i viatgers a Perafort.

Mentre el triangle Madrid - Barcelona - València estigué constituït per braços desequilibrats, no anirem bé. Aquí hi ha una qüestió de confiança, justament, i hi ha una qüestió d'acord amb el conjunt de la política espanyola que és absolutament bàsic. Nosaltres podem guanyar políticament, competències, estar a Europa; podem guanyar, fins i tot, més diners, si el sistema de finançament millora, però continuariem tenint una Espanya que no és la que volem si no està dibuixada de la forma que hauria de ser –o que a nosaltres ens sembla que hauria de ser– bona per a Espanya i per a nosaltres. Espanya està concebuda, en aquest moment, com un sistema radial: Espanya és un conjunt de punts al voltant de Madrid que s'han de connectar com més aviat millor amb Madrid, cosa que jo no nego. És un sistema eficaç, però molt senzillet. És un sistema fàcil d'optimitzar, però, clar, que no optimitza molt, per dir-ho d'alguna manera. Un sistema amb dos centres és més complicat, és més car, però un sistema amb dos centres és molt més òptim. Permetin-me l'expressió. És a dir, l'altre és subòptim, com diuen els tècnics. És molt millor un sistema amb dos centres. És una mica més car, però és tant més rendible i tant més productiu, que, segurament, s'ho paga.

I, bé, la concepció que tenim, en aquest moment, d'Espanya és, des del punt de vista ideològic, centralista, i des del punt de vista geofísic, radiocèntrica. I, es vol, per exemple, que el tren d'alta velocitat que va a Lisboa i a Oporto no vagi al mig –com volen els portuguesos, que voldrien que fos una te, que petés al mig entre Lisboa i Oporto–, sinó que es vol que baixi des de Madrid a les províncies del sud, per arribar a Lisboa i, després, si els portuguesos volen fer-lo dur fins a Oporto, que el portin.

Bé, tot això els pot semblar poc important i és molt important, senyor president. En aquestes decisions ens juguem molt, des del punt de vista de país, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista cultural i des del punt de vista ideològic: des de tots. S'és o no s'és, si es té un lloc i un lloc sòlid en la xarxa de ciutats. Jo ja sé que el president de la Generalitat, en aquesta matèria, ens ha dit més d'un cop –ens ho va dir aquí, fa un any–, que un país amb ciutats fortes és un país feble, si jo no el vaig entendre malament.

Clar, fa uns anys parlava –sí que ho va dir–, fa uns anys parlava de Barcelona com de la *force de frappe* de Catalunya. Això està molt lluny. Ara ja ni *force de frappe* de Catalunya, ni Girona és la Florència catalana, ni Lleida és la que ha de tenir una carta municipal perquè la Paeria va tenir carta de població l'any 1100, etcètera. Tot això es va oblidant. Per què? En el fons no és que s'oblidi: és que no es vol, perquè es pensa que l'important és defensar la Nació, amb majúscula, i no la nació, amb minúscula, que és la que està formada per ciutats i xarxes que viuen i que funcionen o no funcionen. I una Nació, amb majúscula i sense xarxes, no és una nació. A això és al que anava. Ens juguem molt amb els temes dels quals vostès fan –sembla– una mica de broma. No són temes de broma: són temes enormement importants.

Haig de dir que el president de la Generalitat –i això em costarà haver-me de saltar un plec de pàgines i tots ho

agraïran– una vegada em va dir per carta..., perquè hem parlat..., no es pensin: hem parlat poques vegades ell i jo, llargament, durant aquests vint anys, llargament i en profunditat molt poc. Però algunes cartes ens hem enviat. I, concretament, jo vaig rebre una carta el 13 de gener de l'any 1987 que em deia: «Maragall...» o «Alcalde, dissolem l'àrea metropolitana.» Raons, dues: les dues negatives, dos «nos». Un «no» a la Catalunya hanseàtica –deia textualment–, que és un concepte dels segles XVI XVII que torna i torna i torna en el discurs del nostre president actual; i l'altra era: no a la fragmentació de Catalunya.

Bé, senyor president, jo estic d'acord –i és de les coses que admiro de la seva obra– que ha sabut sacrificar elements secundaris en un moment en què el que calia..., en una fase en què el que calia era triar, i fer les coses importants, i anar per la majúscula, i defensar la bandera. Però això, senyor president, fa temps que s'ha acabat. Aquest període fa temps que s'ha acabat. Ara estem en el període en el qual si aquesta ena majúscula, aquesta nació, no té una xarxa potent, no té ciutats respectades; no té, fins i tot, una filosofia política de subsidiarietat, de proximitat, de devolució de poders a la societat civil i al sector local..., com vostè va prometre també l'any 80 en el seu discurs, que havia de tornar tantes coses als ajuntaments.

Ho va sacrificar inicialment crec que justificadament. A partir de fa..., això els historiadors ho diran... Ens podem barallar si fa deu anys que s'equivoca, o si en fa dos o quatre. Per descomptat, aquest any ha sigut el pitjor, en aquest sentit també. Perquè s'han aliat en aquest envelliment de determinat tipus d'arguments..., no de la seva persona –que el veig absolutament capaç de seguir governant durant molts anys des del punt de vista físic, gràcies a déu, com es diu–, doncs, des del punt de vista polític, vostè sí que ha quedat encallat. Aquests arguments valien. No és que no siguin veritat, però ja no són els més importants. I no són els més importants per al que vostè volia. I el que li estem dient avui és: «No venim aquí a fer una moció contra, venim a fer una moció a favor, a favor de Catalunya, a favor d'anar amb més empenta, amb més il·lusió, amb més idees, amb un sentit una mica més realista de la vida, també, ni massa optimista ni massa negatiu: no, sinó simplement realista.»

Necessitem un arc mediterrani com el pa que mengem. Això ho va dir el Banc Mundial l'any 60 i gràcies a això tenim l'autopista: de peatge, però la tenim. I gràcies a això, també, hauríem de tenir el tren d'alta velocitat des de València i des de Múrcia, probablement, fins a la Jonquera. Perquè pensin que per aquesta via surt el 40% de les exportacions espanyoles, el 40%. No per la via del tren. Comptant València i Catalunya, sense Múrcia, és el 42% de l'exportació espanyola.

I en el mapa del Govern del PP de Madrid, aquesta Espanya no existeix, ni mentalment, ni pràcticament, ni en el pressupost. Queda endarrerida en aquestes consignes una mica simplistes del que ha de ser una connexió amb el centre, que és important, evidentment, i, amb la globalització, més perquè Madrid ha esdevingut una ciutat global que ens ha afavorit. És una ciutat global que ens convé tenir a prop. Jo prefereixo una ciutat glo-

bal a prop que no pas a l'altra banda del mar. Ara, és clar, que no em facin, justament per tenir-la a prop, pagar un preu, en fi, que no sigui considerat i que sigui, en definitiva, perjudicial, perquè, si no, sí que al final preferiré São Paulo o Buenos Aires a Madrid, com a capital llatinoamericana, des del punt de vista econòmic, no? Un arc mediterrani és absolutament important i serà una prioritat del nostre govern.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, des del punt de vista econòmic, hem d'incorporar la inversió tendencial que estem vivint en matèria d'inversions i anar a la viabilització d'un nou endeutament important que esperem que la nova llei d'estabilitat pressupostària no ens esguerri.

Perquè, és clar, a nosaltres el que ens està passant ara en matèria econòmica és que, si volem fer aquestes inversions que diem que volem fer, necessitem diners. Sí, necessitem diners (*rialles*); sí, necessitem diners, i amb els diners que els han donat... No n'hi ha ni per començar, perquè el primer que els han fet...

Vostès, ara fa cinc anys els van dir en el Majestic: «Mirin, els donem l'IRPF i ens quedem la capacitat normativa.» Estic exagerant una mica o simplificant, però bàsicament els donem un impost important, en fi, ja els havien donat una part, però li'n donem una mica més, i vostès van tornar contents a casa; li van dir a la dona: «—Escolta, ens hem firat; oh, ens han donat l'IRPF!» I aleshores... (*Remor de veus.*)

Perdó, però és que en el cas del president podia ser així perfectament, i aleshores... (*Rialles.*) I, aleshores, quan van arribar a casa, van posar la ràdio..., van posar la ràdio i van sentir que deien: «En virtud de la capacidad normativa de que dispone el Estado español, rebajamos el tipo del IRPF.» Però llavors van dir: «Escolta: en arribar a casa, ja t'havies adonat, com deia en Tarradellas, en sortir de Madrid: “Cuando llegas a Barajas, ja t'adones que t'han pres el pèl”.» Doncs, molt bé; aquí igual. El mateix dia ja t'han dit que et donen una cosa i que després te l'estan traient.

I ara els han dit una altra cosa: «Miren, nos sabe muy mal lo de hace cinco años, les quitamos la capacidad normativa; pues ahora se la damos: les damos impuestos, capacidad normativa, hagan lo que quieran.» I arribes a casa i dius: «Bé, aquesta vegada...», li ho dius a la família: «Aquesta vegada anem bé, perquè el que ens havien tret l'altra vegada, aquesta vegada ens ho han donat.» I poses la ràdio i diuen: «Utilicen la capacidad normativa para subir los impuestos porque el crédito queda prohibido.» Escoltin, cada vegada ens fan el mateix...

És clar, això, a Europa, té pocs precedents; us ben asseguro que aquesta actitud del govern del PP, d'*aquí te lo doy y aquí te lo quito*, té pocs precedents, i aleshores el que passa és que serà molt difícil que aquestes coses que els estem criticant que no fan es puguin fer, però es poden fer, es poden fer...

Al final us diré que tot el que jo diré aquí es pot pagar, es pot pagar. (*Remor de veus.*) L'únic que passa és que us hauré de dir, lamentablement, que segurament ho hauríem pagat millor amb el sistema antic que amb el sistema nou, però, en fi, això és una... (*Rialles.*) Amb

una excepció. Això, el públic no ho entendreà, però mirin, perquè ho entenguin. (*Remor de veus.*) El sistema antic..., el sistema antic ens donava una quantitat; el sistema nou ens dona el que en diuen una restricció inicial de 40 a 50.000 milions més. Ens dona diners per avançat, diguéssim, i després ens donen una llibertat de posar uns impostos i de bellugar-los més que abans i, per tant, el conseller es passarà el dia dient que ara podem viure amb els impostos catalans. Tot això és veritat.

Però resulta que els impostos que ens han donat, que són els que havien pujat menys en els anys anteriors, ara comencen a baixar. Per què? Perquè són els impostos sobre el consum i els indirectes, i com sabem, no per la crisi de l'11 de setembre, sinó per la crisi que ja venia d'abans —i això, a l'estiu, ho devia saber el senyor Giménez-Reyna, que és el que negociava amb vostès, precisament; doncs, ho devien saber... El cas és que el consum baixa i els impostos sobre el consum i els impostos indirectes baixen, i aleshores es poden trobar —que és el que nosaltres hem calculat— que, d'aquí a dos anys, aquests 40.000 milions de més que els van donar al principi s'hauran convertit en 20.

En aquest moment és el nostre càlcul, també és el càlcul d'algunes altres autonomies que em consta que estan preocupades pel que està passant. Està passant que el que ens havien dit que era tan bo, resulta que no és tan bo, i hi ha una certa sorpresa en veure les xifres que hi ha en el pressupost espanyol, en el projecte de pressupost de l'Estat espanyol, perquè les xifres no quadren amb el que és el nou model i ens sembla que s'assemblen més a les de l'antic. En fi, o que no són ben bé les que havien de sortir d'aplicar el model. Si ens donen els diners, *santo y bueno*, no els ho discutirem, però em penso que no serà pel nou model, perquè els impostos indirectes no estan pujant, estan baixant, i aquests són els que ens han donat.

En tot cas, ja li demostraré i ja els demostraré que tot això que jo estic dient es pot pagar. Nosaltres tenim, com a gran prioritat, dintre del tema econòmic —i ho hem posat dintre del tema econòmic— l'educació; l'educació i el treball. És la riquesa que tenim, no som un país estil de grans riqueses naturals, però aquesta sí que la tenim. I quines són les obligacions del Govern en el terreny educatiu?

La principal obligació del Govern és restablir —creiem— la confiança, relançar un projecte educatiu col·lectiu i liderar l'esforç de tots. En definitiva, oferir perspectives de futur. Hem consolidat avenços jo crec fonamentals, com la constitucionalització del dret a l'educació, la competència plena de la Generalitat en matèria educativa, o l'extensió de l'ensenyament gratuït o obligatori fins als setze anys, la normalització del català a través de l'escola, la xarxa de centres públics i privats concertats finançats amb fons públics, o un sistema de participació de la comunitat educativa en la gestió dels centres i del sistema educatiu.

Però avui assistim a una mena de fatiga, com si es dubtés del sentit de l'esforç realitzat i de l'orientació seguida. S'expressen dubtes sobre la qualitat de la nostra educació, i més en concret sobre la idoneïtat de la reforma educativa i de la seva aplicació.

L'escola pública és posada en qüestió quan està enfrontada a reptes que semblen superar-la. És recela de l'escola privada concertada en creure's que no aporta tot el que cal a l'esforç comú. Sectors importants del professorat manifesten el seu malestar i el seu desconcert. Aquest any s'ha pogut començar el curs molt millor que l'any passat, i us felicito, en el sentit que tots els nanos tenien lloc. Ara..., Sí, tenien lloc, l'altre any, no... El que passa és que n'hi ha deu mil en barracots i hi ha qui diu que no són deu, sinó que són vint, en fi, això ja ens ho explicarà la consellera.

Però el que sí que li asseguro és que els professors, de contents, no n'estan, perquè aquesta eficàcia que s'ha tingut amb l'habilitació dels llocs per al dia que tocava ha estat moltes vegades en perjudici de les demandes de trasllat –no sé si justificades o no; m'imagino que unes sí i unes altres no tant– dels professors. Sé que hi ha desconcert i que hi ha malestar. No sabem massa com hem d'afrontar noves situacions com l'escolarització dels fills de la nova immigració. El món de l'escola i el món del treball segueixen sense estar ben connectats i sense construir els ponts que facilitin l'intercanvi. En definitiva, estem davant d'una crisi de confiança en el sistema educatiu, de vegades difícil d'objectivar i que requereix un liderat polític i social per superar-la, que vostès –jo crec– no estan en condicions d'exercir.

Quins són els nostres objectius? Doncs un sistema educatiu que proporcioni educació bàsica com a persones i com a ciutadans per a tothom, que prepari de forma exigent per a l'educació universitària de manera que no es malmeti cap talent. I això significa que en acabar l'ensenyament obligatori tots els alumnes han d'haver adquirit el domini del català i el castellà, i la capacitat de comunicar-se en una tercera llengua, i han d'haver adquirit valors, coneixements, habilitats i destreses que són absolutament necessaris en aquesta línia.

Nosaltres ens proposem treballar per tenir unes escoles públiques dignes, que vol dir amb personalitat pròpia, amb recursos i ben gestionades, que retin comptes; connectades amb xarxa, arrelades en la comunitat local, obertes a acollir altres funcions i a actuar com a centres d'irradiació formativa i cultural. Ras i curt: escoles públiques singularitzades per un projecte propi, amb una àmplia autonomia de gestió i responsables davant de les famílies i la comunitat local.

I ens proposem treballar perquè anem en això tots a l'una: escola pública i escola privada. Per això proposem un gran pacte escolar –de pública i privada, dic–, perquè s'integri plenament l'oferta privada concertada en la planificació i programació escolars de cada territori, perquè totes les escoles atenguin tots els alumnes sense discriminació de cap mena, perquè la gestió educativa i econòmica del centre sigui transparent, a la vegada que els mòduls econòmics dels concerts educatius siguin suficients per assegurar la gratuïtat.

Tinc l'experiència d'haver-me trobat amb col·lectius de dirigents escolars, directores d'escoles i d'instituts –no sé per què en diem CEIP i IES, perquè la gent, en fi, la gent que no hi té els nanos no sap què vol dir–, són escoles i instituts, no?, potser que els hi canviem el nom i els hi deixem el que tenien... (*Rialles.*)

En tot cas, jo m'he trobat amb directores d'instituts de la privada i de la pública en determinades ciutats mitjanes de Catalunya –o no tant mitjanes–, que quasi no es coneixien. I em va estranyar, és a dir, hi ha realment una fossa entre tots dos, i hi ha una mica la sensació a la pública que estan pagant..., que estan pagant els plats trencats, o els costos, més ben dit, de la privada i que, per tant, si no els va bé és per culpa de l'altre, i hi ha la sensació –hi ha aquesta sensació, que jo combató, amb la qual jo estic enfrontat–, i hi ha la sensació a la privada que són millors perquè..., perquè són millors, i els altres són pitjors perquè són pitjors!, cosa que tampoc és veritat i que jo combató; no és que siguin ni millors ni pitjors, és que en aquest moment li hem encarregat a la pública que faci totes les funcions difícils d'aquesta societat, moltes més de les que feia l'escola fa trenta, o quaranta o cinquanta anys, perquè ara han d'integrar, han d'ensenyar idiomes, han d'ensenyar tecnologies, han d'enfrontar-se els professors amb uns sistemes de valors que estan absolutament...

En canvi, com sempre ha passat, però més, i en aquest moment demanar-li a l'escola tot això és el mateix que dir: «La societat no ho resol, el Govern tampoc, però vostès s'apanyin.» I en aquest sentit, com que l'escola privada pot esmunyir-se –i perdonin l'expressió– d'algunes de les obligacions més difícils, més costoses... És clar, si hi ha llibertat de dret d'admissió, això s'ha de modular, no?, segur que s'ha de modular, perquè, si no, ens podem trobar que, els costos, els paguin tots uns i els beneficis els rebin tots uns altres. I ens podem trobar que els nanos de l'Institut de Bonavista, de Tarragona, que és esplèndid, i que té una línia des de pàrvuls fins al final fantàstica, se'n vagin al centre de Tarragona perquè resulta que allà va millor. O ens podem trobar que nanos de Cornellà vagin a «escuela de pago en Barcelona», o a Esplugues o a prop de Los Tres Molinos –m'ho va dir una senyora–, «porque en la escuela donde estaba se estaba maleando». I, ara, a la privada, està traient deus.

Això no pot ser! Si tenim un país en el qual un nano que s'està espatllant a la pública treu deus a la privada, aquest país no va. No aquell poble..., en fi, hi ha algú que va molt malament? Hi ha alguna cosa que s'ha de canviar, perquè hem de donar a l'escola pública no més recursos que a la privada, ni menys recursos, li hem de donar la moral que li falta i li hem de donar la convicció que és, efectivament, en fi, la locomotora del sistema educatiu, però hem de dir a la privada que estigui amb la pública i a la pública que estigui amb la privada, també. Que es deixi de romanços de si són diferents o no són diferents... No són tan diferents; estan vivint, també, de recursos públics i, per tant, se'ls pot exigir.

En fi, perdonin l'excursió, però aquest és un tema absolutament fonamental, és una de les coses que no van en aquest país i que, en aquest moment, estan tenint conseqüències no només en el món educatiu en si mateix, sinó en el conjunt de la societat.

En el camp del treball els vull parlar només de dues coses que em preocupen enormement; una és les noves regulacions que prepara el Govern del Partit Popular sobre la contractació col·lectiva. Estem davant d'un projecte que amenaça la supervivència de les centrals sin-

dicals autonòmiques. És a dir, el que entenem per UGT de Catalunya, Comissions de Catalunya, la CONC, que va néixer fa tants i tants anys, l'any, em penso que va ser l'any 66 o 67, si no recordo malament. Doncs, bé, això desapareixerà, perquè el Govern del PP, que té idees acadèmiques –jo no dic que siguin idees que estan fetes per fer mal; no, estan fetes per anar bé, però s'equivoquen, perquè el que fan és nacionalitzar la negociació col·lectiva sectorial.

S'han acabat els convenis de sector a nivell de Catalunya o a nivell provincial; mantenen els d'empresa –que a mi em sembla bé–, amb un cert grau d'autonomia, perquè, en fi, quan hi ha crisi i quan t'has de basquejar com a empresa per poder tirar endavant, moltes vegades no pots pagar el sou del conveni provincial, no? Però, els sindicalistes, de totes maneres, em diuen que aquests sous del conveni provincial ni són tan alts, ni són tan d'aplicació. És a dir que ja amb el sistema actual hi ha una mica de jurisprudència que permet que les empreses individuals s'adaptin als convenis provincials, no?

Això s'ha vist com una típica combinació del que seria centralisme amb el que és liberalisme, que és ben estrany, però en fi, n'hi ha... Mrs. Thatcher era una mica una definició d'això: *mano dura*, és a dir, un govern molt dur, molt centralista, molt intervencionista, i, al mateix temps, ultraliberal en l'economia. Doncs, jo crec que en aquest cas el PP està portant les coses cap a aquest territori i, evidentment, les centrals sindicals es queixaran, perquè és un..., és un torpede a la línia de flotació de les centrals sindicals territorials i, concretament, de les catalanes.

I, en segon lloc, el tema del treball a temps parcial. Nosaltres hem estat predicant, durant temps, i temps, i temps que havíem d'anar al model holandès i al temps parcial en comptes del contracte temporal. I hem aplaudit quan el conseller d'Agricultura, que aleshores era alcalde de Mollerussa, va presentar al secretari general de la UGT, un industrial de Mollerussa molt espavilat que es diu Pujol –Pretensats Pujol–, i van aconseguir muntar un sistema de tres torns, amb una entrada de 150 o 170 persones a treballar quatre hores cada dia, amb un sou de 70.000 pessetes i escaig. Això és el que s'havia de fer, efectivament. Val a dir que qui ho va fer, qui va proposar-ho, va ser el secretari general de l'UGT, qui va proposar que fossin tres torns en comptes d'un torn i mig, que és el que volia l'empresari inicialment, que eren vuit hores més quatre la mateixa gent. I ell va dir: «No, no; per què vostè no fa tres torns?» Ho van fer amb una fórmula que es diu «trabajo fijo discontinuo», que en aquell moment va servir per a això. Va ser innovador i positiu. Però, bé, què ha passat? El Govern del PP ara està redefinint el treball temporal. Abans, el treball temporal era el 70% de l'horari, com a màxim –tu eres un treballador a temps parcial, quan estaves treballant fins al 70%, però no més enllà–, i és que ara han decidit que treball parcial és tot el que hi ha una hora per sota de la jornada normal, amb la qual cosa tot és treball parcial, i amb la qual cosa el que s'està fent és fragilitzar el treball, convertir el treball fix –el nou treball fix– en treball parcial molt menys cobert pels convenis, molt menys defensat.

I els sindicats també en aquest tema reaccionen: m'expliquen que tots aquests tipus de temes de flexibilitat –vostès ho deuen saber– són solubles, tenen solucions en el camp del còmput anual d'hores, en el camp d'*étalement des vacances*, que diuen els francesos, de l'allargament de les vacances a tres mesos. És a dir, la SEAT ha tingut una baixada de les vendes del 10% aquest any. Ha tingut una baixada del 10% del personal? No. Què fa la SEAT? La SEAT té als estius vacances durant tres mesos, les concentren a juliol i setembre tot el que poden, perquè la gent se'n va a l'agost, i cobreixen amb nous contractes d'estudiants. Quan hi ha hagut una baixada tan important de l'activitat i de la demanda els que han patit són els estudiants que ja no hi han anat, no els han agafat. I els treballadors fixos han pogut muntar-se les vacances de forma que la companyia pogués continuar, i no hi ha hagut disminució de plantilla havent-hi una disminució de la producció del 10%.

Per tant, no és que això es pugui aplicar a tots els casos, però jo demanaria que tots plegats aquí, a Catalunya, la política del treball, la dissenyéssim tenint en compte que les normes generals per molt que els llibres liberals diguin que són bones moltes vegades no ho són.

Són les dues coses que els volia dir en matèria de treball.

Nosaltres som partidaris de reduir progressivament la jornada a l'equivalent de trenta-cinc hores. No dic «a trenta-cinc hores», dic «a l'equivalent de trenta-cinc hores setmanals en còmput anual», que és el que estava dient abans. En som absolutament partidaris i hi treballarem. Sobre aquest tema hi va haver molta litúrgia i molt fonamentalisme al principi, a favor i en contra, i ara jo crec que hi ha maneres més entenimentades d'abordar-lo.

I ens agradaria, finalment, que els serveis d'ocupació poguessin posar en marxa programes sobre demanda, diguéssim, programes de compromís individual per a l'accés al treball, per a tots aquells aturats de més de sis mesos, per a millorar la seva ocupabilitat.

Del treball de les dones. Ha fet un gran salt endavant. Estem a nivell europeu en taxes d'activitat entre vint-i-cinc i quaranta-cinc anys; passant de quaranta-cinc anys, no, són les generacions a les quals costarà, ja, entrar en aquesta nova dinàmica, fins i tot, familiar. Però entre vint-i-cinc i quaranta-cinc anys la taxa d'activitat de les dones a Catalunya –no a Espanya, a Catalunya sí– és la taxa europea.

El que no tenim és la taxa d'ocupació, és a dir, aquesta activitat en el fons és una mica fula, perquè hi ha unes taxes d'atur més elevades del que és la mitjana i, per tant, el que estem trobant són dones que volen treballar però que moltes vegades no troben la feina.

Per tant, tenim un problema de les edats superiors que s'ha de tractar segurament, fins i tot, més enllà del Departament de Treball. És un problema que té a veure amb serveis socials, amb integració social, etcètera. I tenim un problema que és més dur i que comentaré de seguida quan parli de la societat cohesionada i segura. (Pausa.) I passo a parlar d'ella, del tercer eix, que és molt important.

És clar, la família que hem concebut és una en la qual hi havia una persona que treballava, una altra que s'estava a casa i tenia criatures i es cuidava dels avis, de tant en tant, així com els avis dels néts. Per tant, ni guarderies ni doble feina, ni necessitat possiblement de tenir-ne perquè la demanda i els models socials eren els que eren. I tenim la impressió que el Govern de Convergència s'ha quedat una mica ancorat en aquesta imatge de família que ja no existeix? Que existeix però molt poc.

Ara, una família per menys d'un sou i mig no pot viure. Ara, el 50% de les llars a Barcelona estan ocupades per tres persones o menys: una, dues o tres persones. Per tant, la família estàndard no és la família més corrent. La família estàndard de dos pares, dos fills i un avi o una àvia, això, no és el que és nombrós. I sabem que les famílies no poden anar endavant si no és amb aquest sou i mig com a mínim, amb dos sous normalment.

I aleshores estem veient que les dones hi van, efectivament, a mesura que hi ha hagut treball a temps parcial i que hi ha hagut algun altre tipus de facilitats; no precisament de guarderies, que els puc parlar, fins i tot, per experiència pròpia que és molt complicat –no de fills sinó de néts, en aquest cas–, que és molt, molt complicat i car. Una guarderia pública aquí, a Barcelona, en el nivell alt de renda són 48.600 pessetes si et quedes a dinar... La pública! Sí, la que està subvencionada. De manera que què està passant? Les dones es poden plantejar d'anar a treballar i ho fan, però difícilment tindran un fill, i si en tenen un difícilment en tindran dos, quasi impossible, perquè l'experiència que passen és tan absolutament difícil d'organitzar que moltes de vegades es decideixen per quedar-se aquí.

I, mirin, nosaltres hem fet un càlcul. El sistema de pensions funciona bé, evidentment, amb famílies de dos fills, perquè els dos fills paguen els dos pares; amb famílies de tres fills, molt millor. Els alemanys estan fent estudis que diuen que el tercer fill –ja ho estan fent; no estudis, estan fent polítiques, i els francesos–, el tercer fill –del qual sempre havia parlat el nostre president intuïtivament, perquè, d'intuïcions, en té– és el que s'ha de subvencionar més, perquè aquest és una addició neta de riquesa per al sistema social, per a la societat. Fins i tot, en aquest sentit –compte! en aquest sentit– els immigrants són també un gran negoci per a la societat, des del punt de vista del finançament de la Seguretat Social, diguem-ho tot.

Però, escoltin, no va. Aquest sistema no va i en aquest moment nosaltres no estem tenint la taxa de natalitat que hauríem de tenir. Estem vivint l'eufòria dels tres anys o quatre anys del *baby boom* de finals dels seixanta, setanta. Les cohorts de joves que arriben ara a l'edat de tenir criatures són molt nodrides, però després ve una inversió de la piràmide. Ja els aviso que la piràmide després no és *aixís*, sinó que és *aixàs*, i, per tant, això s'està començant a notar, ja... Perdó, ja sé que és un tema que, a vostès, pot no interessar-los. Jo crec que és un tema molt important; és, potser, el tema més important de tots, el de com fem front a la variació dels hàbits demogràfics i socials i als efectes que això té sobre el treball i sobre la capacitat del país de progressar.

Perquè, mirin, un país que no té joves no és, no pot ser un país innovador. La innovació es basa en què hi hagi

gent innovadora, però l'existència de gent innovadora depèn de dues coses: de l'enginy i de l'edat. La gent jove és la que transmet i multiplica les innovacions.

Nosaltres hem dit abans que en política industrial –i en tots els papers que m'han donat per preparar aquest discurs– es diu mil vegades: la innovació, la tecnologia, la recerca, la necessitat d'innovar, etcètera, però, quines són les condicions materials de la innovació? Les condicions materials, evidentment, són els recursos, el capital risc –ja ho hem dit–, però és també un país que estigui demogràficament, quasi diria físicament, en condicions i amb ganes d'innovar. I un país que no té joves no innova, no innovarà.

Necessitem un país més jove. Sabem que l'envelliment és una riquesa i que l'envelliment ha sigut una conquesta de la societat, però necessitem un país efectivament més jove, un país amb més capacitat d'innovació i un país amb més capacitat per a les famílies, justament, que tenen una mida més gran.

Com es pot aconseguir això? Nosaltres proposem una mesura molt concreta que vull que vostès analitzin. Nosaltres pensem que s'ha de fer un cop de puny amb força sobre la taula, perquè, d'aquestes polítiques, de vegades, n'hi ha moltes, però molt esmicolades i no sumen, no sumen des del punt de vista dels diferents col·lectius als quals van adreçades. Que convé fer un gest com a país i com a govern en el sentit de dir: «Nosaltres, realment, estem molt preocupats per això i estem disposats a fer un esforç com a govern i com a país perquè això canviï.» Ja sabem que és un tema sagrat i reconstruït, i complicat, però hem de fer l'esforç.

Nosaltres hem calculat què costaria d'aplicar, hem estat assessorats per un dels assessors de la presidència europea de Bèlgica, en aquests sis mesos, que viu aquí, que és professor d'universitat aquí i, evidentment, hem discutit amb els consellers alternatius i amb els nostres... (*Remor de veus.*) Evident, evident... Vostès no en tenen d'alternatius, només tenen... (*Remor de veus.*)

Doncs, molt bé, han arribat a la conclusió que possiblement estaríem en condicions de fer una política de suport a la infància i la joventut decidida, una política d'escoles bressol més decidida que la que estem fent, per descomptat, però també una política d'incentius econòmics.

Hem discutit molt sobre això, perquè hi ha qui diu: «No pot ser que et trobis una família que digui: "Vinga, tinguem un 'crio', que comprarem un cotxe.»» I la gent s'escandalitza molt.

No és tant per escandalitzar-se. Del que es tracta és que arribi a la consciència de la gent la importància que té per a la societat aquest tema. Nosaltres proposem que de zero a divuit anys d'una forma progressiva –començant de zero a sis, després estenen-ho successivament fins als zero - divuit– totes les criatures i joves tinguin una subvenció de la Generalitat de Catalunya de l'ordre de cinquanta euros per mes, dels zero als divuit anys. Això, el primer any serà molt barat, perquè començarem per les primeres edats, però d'aquí a uns anys arribarà a ser una quantitat considerable: podrem arribar a tenir un cost total, sense comptar que hi puguin haver després eliminació d'algunes deduccions, però pot ser

un cost de l'ordre de 100.000 milions de pessetes l'any, o 110.000 milions de pessetes l'any, la qual cosa vol dir un 4%, entre el 4 i el 5% del pressupost de la Generalitat.

No hi anirem l'any que ve? No. Hi anirem dintre de quatre anys? Segurament més tard. Hem de començar-ho a fer? Sí. Hem de començar-ho a fer per les primeres edats? Seguríssim.

Podem fer alguna cosa més perquè aquesta proposta sigui convincent? Podem, perquè hem estudiat la possibilitat que aquesta mesura en comptes d'estendre's durant divuit anys, a decisió de la família, es pugui capitalitzar en tres, de manera que es pugui triar o bé els cinquanta euros –penso que són 8.000 pessetes cada mes durant divuit anys– o bé concentrar-ho tot en tres anys, de forma que els anys que són més difícils, quan es té una criatura, doncs, es tingui una aportació realment més important. I hem arribat, pràcticament, a constatar que si capitalitzem en tres anys podem tenir una aportació de 40.000 pessetes per criatura i més, que és, evidentment, com els he dit abans el cost d'una plaça de guarderia.

Senyor president, voldria anar acabant perquè, a mi, em cansa molt quan he d'aguantar dues hores i mitja, com vam aguantar fa quinze dies, i entenc que, a vostès, els passa exactament el mateix, però no vull acabar sense dir uns compromisos que vull prendre davant de la cambra i que han de servir, jo crec, per concentrar la discussió de demà i dels dies i mesos que vindran sobre propostes concretes.

Són disset compromisos concrets, que enumeraré i definiré desenvolupant un xic més, només, tres d'ells –un d'ells ja ho fet–, que considero més expressius del conjunt de la proposta que els estic presentant.

Primer, suport a les famílies. És bàsicament el que els acabo d'explicar. El cost inicial són 38.000 milions, en el primer any. Hauria d'anar acompanyat de mesures perquè tots els infants de quatre mesos a tres anys poguessin accedir a places d'escola-bressol públiques de titularitat municipal, la qual cosa té un cost per a la Generalitat el primer any de 3.600 milions, si el que pretenem és crear 30.000 noves places en cinc anys, sumades a les 12.000 que ja tenim, amb una dotació de 600.000 pessetes que es finançarien per terços, entre Generalitat, Ajuntament i famílies, no només de Barcelona.

El servei d'ajut a domicili per a persones grans amb dependència, que completaria aquesta política, serviria per atendre unes 50.000 persones el quart any, és a dir, una cobertura del 4% de la població major de seixanta-cinc anys fins a arribar al 8% progressivament. La subvenció mitjana seria de 160.000 any i persona, i el finançament, per part de la Generalitat, de 2.500 milions de pessetes el primer any –tot això, ho tindran per escrit– fins a arribar als 8.000 milions el quart any. I l'ajut –en aquest cas, sí– es modularia en funció de la renda de l'individu.

El segon projecte és «Envel·lir a casa amb ajut». L'objectiu és augmentar la cobertura del Servei d'Atenció a domicili, de les actuals 55,4 hores a 255 hores anuals, i universalitzar en quatre anys el servei de teleassistèn-

cia lligat a l'atenció a domicili. El cost total d'aquests dos programes, més alguns de complementaris, és de 2.700 milions de pessetes, el primer any, amb un cost al quart any de 8.500 milions.

L'objectiu tercer és una assistència sanitària de major qualitat i més humanitzada. Proposem un esforç addicional per reduir la durada del temps d'espera dels malalts per ser intervinguts i per augmentar la durada del temps de les visites mèdiques als centres d'assistència primària. Moltes vegades, se'm diu: «Amb les llistes d'espera anem millor, hauríem d'anar millor en totes, però, en general, anem millor; el problema és el tracte» –em diuen de vegades –, «el tracte, la proximitat, la qualitat del servei, sobretot». La gent si ha de baixar de Figueres a Barcelona per operar-se del cor, doncs, diuen: si és per una cosa tan gran i tot això, doncs, potser sí, però té uns costos importants, té uns costos molt importants, perquè no és només la persona que s'opera, és la família que ha de baixar o que s'han d'allotjar, etcètera. Això passa; hi ha una recança sobre això.

Però em diuen que la queixa més gran és respecte a la proximitat, també, en el sentit de la qualitat del tracte, del temps que s'hi dedica i, per això –precisament, en l'assistència primària, em vull referir–, reconeixem que s'ha fet una feina important en matèria de centres d'assistència primària –menys a Barcelona, menys a Barcelona que en el conjunt de Catalunya–, que s'ha fet una feina important.

El quart objectiu és la creació dels pactes territorials de l'ocupació, en la línia que he defensat quan discutia la nova política del PP de convencions col·lectives. Jo proposo impulsar la negociació d'acords territorials per a l'ocupació entre els agents socials al territori i les institucions locals o comarcals, acords que haurien de garantir l'estreta vinculació entre escola, empreses i territori, així com definir els compromisos concrets de cada part en la creació d'ocupació, en la millora de la qualitat de l'ocupació i en la disminució de la sinistralitat laboral.

La cinquena mesura és la devolució de competències educatives al món local, tan predicada. Proposo transferir la gestió de l'educació infantil i primària i, opcionalment, la secundària als ajuntaments –ajuntaments i comarques, s'entén–; en fi, mancomunitats d'ajuntaments petits que no puguin per ells mateixos fer front a aquest servei, perquè ja ara no el tenen, reservant per al Departament d'Ensenyament les funcions directives del sistema educatiu: regulació, ordenació, planificació i, finalment, l'avaluació, finançament, inspecció i polítiques compensatòries.

Sisè objectiu: model universitari obert i descentralitzat. Proposo fer costat a les universitats catalanes en la seva oposició al Projecte de llei d'universitats del Govern de l'Estat. Així mateix proposo la redacció urgent de la Llei d'universitats de Catalunya –text articulat que definirà un model global i transparent, com he dit, de finançament–, la reforma dels consells socials, que està, precisament, en joc per la Llei del PP, les relacions de les universitats presencials amb la UOC i la política de professorat.

Davant la caiguda del nombre d'estudiants universitaris, proposem treballar en diverses direccions i, concretament, la d'avançar més ràpidament en la línia del districte obert. N'he parlat amb el conseller –ell ho sap–: sóc partidari de fer la política que altres comunitats autònomes i, concretament, la comunitat presidida pel senyor Ruiz Gallardón estan fent, que és preguntar quin és el mínim de noves places que s'han de posar en districte obert –si és el 20%, nosaltres fem el 60%. A Madrid, en aquest moment, tenen 285.000 estudiants universitaris; nosaltres en tenim un 215.000. D'aquests 285.000, n'hi ha 45.000, aproximadament, de primera entrada, que entren cada any. Doncs, molt bé: el 60% d'aquests 45.000, que són 29.000/30.000, seran places ofertes a tot Espanya –districte obert.

Això, què vol dir, senyor conseller? Vol dir que les notes de tall seran més altes; vol dir que, els estudiants d'altres autonomies del voltant, és possible que –lentament, primer; els primers anys no serà molt escandalós, seguidament serà més perceptible– vagin a estudiar a aquelles universitats, i pot voler dir que un dia nosaltres hi hàgim d'anar, que els nostres fills o els nostres nets diguin: «No, no; jo vull anar a una universitat que tingui una nota de tall alta; en fi, que tingui un nivell altíssim, no només de professorat, sinó d'alumnat», i es pot produir una mena de darwinisme considerable, també, en la selecció universitària.

Nosaltres, això, no podem no combatre-ho en el bon sentit de la paraula; no podem no enfrontar-ho. Hem d'anar més enllà, i, a més, tenim la pega que molts estudiants de fora no vénen perquè pensen que això del català és impossible d'assumir. I nosaltres ens diem, amb el conseller: «Però si els que vénen aquí són els que estan més contents!» Però és que la pregunta és una altra, és: «I per què no en vénen més?», perquè, si en vinguessin més, encara n'hi hauria més de contents i faríem més propaganda.

No en tenim prou amb els estudiants de fora que venen aquí, ni per començar! Més ara que la piràmide s'ha invertit i hi ha baixades del 20 i del 30% en algunes facultats universitàries, i estem condemnant les universitats perifèriques de Catalunya. Nosaltres –he de confessar que, algunes vegades, ho hem criticat– vàrem dir: «Hi ha hagut una esquitxada d'universitats». Doncs, molt bé: ara les defenso, i defenso que aquestes universitats... Sí, sí; ara les defenso, i tant que sí! Si a Finlàndia tenen quaranta –em penso que són– escoles tècniques –en fi, això són universitats, que és més–, nosaltres podem tenir les que tenim. I no fem demagògia, perquè sabem que n'hi ha que estan en grans dificultats –en grans dificultats–, i, possiblement, haurien de treballar una mica més consorciadament. L'Eix, precisament, pot servir per fer un consorci universitari potent, en el qual hi hagi una certa especialització. En fi, ja veurem si l'alcalde de Girona i l'alcalde de Lleida es posen d'acord en això; no necessàriament han d'estar-hi, d'acord. Defensaran a capa i espasa que la seva universitat és la més important i l'única, però, en tot cas, hem de reaccionar davant d'aquesta situació, perquè, si no, el resultat serà que, en baixar la matrícula, Barcelona absorbirà una part important dels estudiants que abans havien volgut venir i que, no podent trobar plaça a Barcelona, havien anat al Vallès o més enllà.

Això s'ha d'enfrontar, i s'ha d'enfrontar sobre una sola via de solució, que és molt clara: hem de portar estudiants de fora, hem de portar estudiants de tot Espanya, hem de portar estudiants de Llatinoamèrica, hem de fer que en vinguin més i hem d'explicar que el català no és un problema, sinó que és una solució i que és fàcil, que és un idioma romànic, i hem de donar facilitats al primer curs per al bilingüisme –al primer curs. És l'únic que demano, però, això, sí, perquè hi ha gent que, quan acaba el primer curs i, fins i tot, abans ja estan satisfets de poder-ho fer en català, perquè l'entenen, però s'han passat sis mesos de calvari i, sobretot –sí, sí, sí: s'han passat sis mesos difícils i, sobretot, els sis mesos anteriors a venir, com que no en sabien res, els van decidir a no venir... I això és el que no pot ser; han de venir més estudiants d'Espanya, més d'Amèrica Llatina, més de França; hem de donar més suport als Erasmus, amb complements per part de la Generalitat –això és important. En Erasmus, ja no som els primers, em temo –en Erasmus–, però, en tot cas, com el pa que mengem, necessitem un públic universitari de qualitat i ampli. Si no, hem perdut una de les grans línies d'exportació i de progrés econòmic i cultural d'aquest país.

Quant a les infraestructures per al segle XXI, els en diré només els números ja directament, des del punt de vista financer, perquè els n'he parlat una mica abans, quan hem parlat d'estratègies i de logística, i de l'AVE i les connexions. Catalunya, en aquest moment, el valor de l'estoc de les infraestructures de transport és el 14% del producte interior brut; la mitjana europea és el 28%, i, les regions europees amb les quals ens comparem, el 18%. L'equiparació del nivell d'infraestructures necessàries per al nostre desenvolupament requerirà una inversió total –i no estic parlant d'inversió pública, sinó d'inversió total, pública i privada–, els propers deu anys, de 7,5 bilions de pessetes, de les quals 4,7 bilions correspondran a la inversió pública i 2,8 a participació del sector privat. Els 4,7 bilions d'inversió pública es distribueixen en 2,75 de l'Administració de l'Estat, 1,78 de la Generalitat, que és molt, i la resta de l'Administració local. El conjunt de la inversió es distribuirà de la següent manera. El 42% per a millora de connexions i competitivitat: aeroports, telecomunicacions, R+D, ferrocarril d'alta velocitat i ports; el 13% per a un nou model de mobilitat sostenible: transport públic, metro, rodalies i transport lleuger, i el 19% per a la gestió sostenible del territori: infraestructures mediambientals i operació litoral Besòs. El 26% restant per a la vertebració territorial de Barcelona amb les altres àrees metropolitanes de Catalunya.

Això significa que Catalunya ha d'incrementar en un punt percentual l'esforç inversor en infraestructures econòmiques amb relació al PIB, que és molt; reconec que és molt, però aquest esforç s'ha de fer i es pot fer.

El Pla estratègic de Catalunya. S'ha fet el Pla estratègic de Barcelona; ha anat bé, ha sigut una experiència positiva, però li ha faltat el recolzament del Govern de la Generalitat. No és que no hi hagi estat; no, no dic que hi hagi estat en contra; no hi ha estat en contra, hi ha estat present. Jo hi era amb el senyor Macià Alavedra i ara hi deu ser vostè, senyors Homs. No sé si hi va molt sovint, però no tinc la impressió que la Generalitat estigui prou implicada en aquest Pla. En tot cas, el que sí

que hem de fer –segur– és un Pla estratègic de Catalunya. Hem fet l'experiència del de Barcelona, ha sigut una bona escola, ha sigut una bona manera de rodar, una eina important per al país, però ara l'hauríem d'ampliar al conjunt de Catalunya.

Els grans projectes del país, per la seva dimensió, el seu caràcter estratègic, han de ser impulsats des del necessari acord entre totes les administracions, el sector privat i la comunitat acadèmica i científica en el marc d'un Pla estratègic de Catalunya.

Nou. Comerç i turisme, indústries punteres. Catalunya té una indústria puntera que encara pot créixer, si s'actua amb intel·ligència –i els parlo del turisme–; li donarem el nivell mínim que he dit abans dintre del Govern de la Generalitat.

Un altre sector econòmic que és, alhora, factor de dinamització urbana i nus del teixit social és el comerç, i, en això, proposo el suport absolut als eixos comercials en els centres de les ciutats, prosseguir amb els esforços de modernització del comerç, fer del comerç urbà una prioritat en polítiques de foment i modernització sense renunciar als ingressos derivats de l'impost per a les grans superfícies, impugnat pel Govern del PP, i retornar als ajuntaments el protagonisme en l'ordenació de l'activitat comercial.

Punt deu, compromís número deu: proposo, en cultura, duplicar el pressupost de Cultura; no és tan difícil, no és tan difícil. Afortunadament, és molt fàcil perquè el pressupost és tan baix que multiplicar-los per dos no és un gran esforç. Aquest increment, relativament substancial, de recursos es destinarà al foment de les indústries culturals i a la implementació d'un pla d'infraestructures culturals territorials. Tenim la impressió que s'ha avançat –i molt– en les grans infraestructures nacionals de teatre, d'òpera, d'art clàssic, d'art contemporani, etcètera –i d'arxius i biblioteques–, però, en canvi, la xarxa territorial d'instal·lacions culturals no té el nivell que hauria de tenir. El cost global del programa a deu anys és de 118.000 milions de pessetes finançades al 50% entre la Generalitat i Administració local.

Onze: tecnologies de la informació i la comunicació, les TIC, com diu sempre el president de la Generalitat i que la gent es deu pensar que és que tenim un tic (*ri-alles*), i no. Les TIC són les tecnologies de la informació i la comunicació. A les ciutats mitjanes de Catalunya proposo el desplegament efectiu de la xarxa de comunicacions amb banda ampla a tot el territori, vetllant per a un equilibri territorial i social en les zones que en són deficitàries.

Dotze: barris segurs i escoles dignes. Bé, això és realment decisiu, no? Si nosaltres seguim parlant dels temes de la immigració, dels temes de la inseguretat, dels temes de la pèrdua de possibilitats d'integrar, d'identitats ben compartides, de capacitat d'assumir la diversitat... Tot això, de què depèn? És purament un tema de valors? És un tema de valors que, afortunadament, com a tals s'estan imposant. La gent ho diu, se'n parla cada vegada més: els valors són importants. Però si després no hi ha valors i no es poden realitzar, podem tenir-los tots molt ben ordenats i, tanmateix, no estar solucionant els problemes que hi ha al davant.

Barris segurs, barris tranquils, com diu Manuela de Madre. Barris tranquils i escoles dignes..., és el més important que podem fer en aquest país perquè la integració vagi endavant.

Jo demanaria als polítics catalans que no parlem tant i tant de la immigració, que no parlem tant i tant de les nostres sensacions personals sobre aquesta, que no reaccionem tant davant d'expressions que poden ser desafortunades d'uns o altres, o de persones que demanen que se'ls parli en l'idioma que no és el català; que no ens hi fiquem tant, en això. El que hem de fer és garantir que aquells que estan pagant el cost de la integració tinguin manera de sortir-se'n, i, els que l'estan pagant, saben qui són? Els antics immigrants. A mi em fa molta gràcia, perquè, quan parlo amb ells, els antics immigrants, que ara no en volen sentir parlar, d'immigració, diuen: «Nosaltres no som immigrants; somos espanyols, somos catalanes», eh? No en volen sentir parlar, d'immigració. Els immigrants, ara, són els nous, els que vénen de fora. I, bé, aquests antics immigrants són els que ho estan pagant, i és un sarcasme social –un sarcasme social– que els que ja van pagar una vegada el cost de la immigració –ells– i els que van trobar uns barris que eren una misèria i que els van convertir amb el seu esforç i l'esforç, després, dels ajuntaments democràtics i de la política de l'habitatge en barris dignes, ara hagin de veure a la seva tercera edat com aquell barri torna enrere i torna a passar el mateix que va passar quan ells van arribar, amb uns altres, però aquesta arribada dels altres els provoca, a ells, un increment de la inseguretat, del soroll, de les dificultats..., ja no tenen edat, a més, per entomar un canvi com el que representa l'entrada d'un 10, un 15 o un 20% de persones d'una altra raça, d'una altra ètnia, d'una altra religió, etcètera.

En fi, aquest drama, aquest sarcasme, no el podem admetre com a país. I nosaltres ens hi hem d'abocar. Per tant, jo jutjaré la qualitat dels polítics amb els quals parlo d'aquesta qüestió per la mesura en la qual siguin capaços de posar sobre la taula els diners, l'enginy i les mesures polítiques que calen per tenir barris segurs i tranquils i escoles dignes. Hi ha molta gent que pateix, que canvia de barri precisament, que canvia de lloc, perquè és l'escola la que no integra, o perquè l'escola està sotmesa a unes demandes d'integració superiors a la seva capacitat d'integrar.

Per tant, torno a repetir, aquesta és la nostra prioritat, nosaltres hi destinarem molts recursos. Tenim el programa Urban, que preveu que quaranta barris –que quaranta barris– de tot Catalunya tinguin una ajuda especial per millorar les seves estructures físiques, l'habitatge i els equipaments, i en particular les escoles. Això representarà una inversió de 62.500 milions de pessetes durant un quadrienni –ho tenim mesurat, sabem quins barris són, sabem el que s'ha de fer.

Tretze: comandament únic de les forces de seguretat. Senyor conseller, proposo l'atribució a la Generalitat, a través de la delegació específica que correspongui, del comandament de tots els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, llevat de les funcions estrictament reservades, com la vigilància de fronteres o la lluita antiterrorista. Té problemes legals? Sí, però té sortides legals.

I n'hi ha dues. N'hi ha una que és evident, perquè ja s'ha produït: molts ajuntaments de Catalunya, sobretot ajuntaments d'esquerres: han assumit personal de la Guàrdia Civil de Trànsit que normalment hauria hagut de marxar; hauria hagut de marxar perquè es va deixar un «cupo», concretament en el cas de Girona, del 13%, i, en el cas de la província de Barcelona, del 15 –del 15. (*Algú diu: «A tot arreu, el 15.»*) Doncs, escolti, pitjor per a vostè, perquè resulta que estan traient el 85%... –deien el 30, al principi, a Girona; el que sí que sé és que a Barcelona és el 15. Vostè em diu: «A tot arreu, el 15». Doncs, molt bé: el 85% han marxat, els han dit: «Escolti, torni a casa seva.»

I aquesta gent són gent que tenen els nois a l'escola, que estan casats aquí, amb dones d'aquí, que no volen marxar i que marxen... –d'aquí no volen marxar. Estan contents de tornar a Múrcia, Extremadura, Castella? Què diuen de Catalunya quan arriben? Una: en relació amb el que estàvem parlant abans. I dues: no podrien fer-ho d'una altra manera? No es podria fer per manera que –com fan els ajuntaments en molts casos– també els Mossos d'Esquadra assumissin una part d'aquest personal? No podrien dir a aquesta gent que estan amb l'ai al cor de si marxen o no: «facin el favor de quedar-se, perquè ja els entomem»? No es podria accelerar el període fins a l'any 2007? Hem d'esperar al 2007, al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre –o al Camp de Tarragona, en tot cas–, perquè hi hagi desplegament dels Mossos, quan ja sabem que els altres cossos saben que hauran de marxar i, per tant, ja no vénen? Per què han de venir? Per passar un parell d'anys aquí, si saben que després han de marxar? Si és lògic. Ja sé que les lleis s'han de complir, però ja sé també –i vostè sap, tots sabem– que el sentit comú és més fort que totes les lleis i que aquesta situació actual no n'és, de sentit comú, i l'hem de poder arreglar.

Hi ha una altra solució, que és anar a l'article 150.2 –al president de la Generalitat, li agrada molt i, al professor Argullol, també– i fer-lo servir d'una vegada; a més de per escriure llibres, per practicar-lo. Per què no fem servir l'article 150.2 perquè ens donin aquest tipus de competències que algunes... (*veus de fons*), que algunes autonomies han fet servir –em diuen–, no en grans quantitats, però que han fet servir?

Catorze: lleis institucionals bàsiques. Proposo l'aprovació o revisió de les següents lleis, i les dic –no les he portat ara aquí per no portar més papers, però ja els les ensenyaré i les passaré al seu dia per registre, quan el Govern alternatiu hi doni el vistiplau absolut. (*Remor de veus.*)

Proposo l'aprovació o revisió de les següents lleis: Estatut d'autonomia de Catalunya; Llei electoral de Catalunya, que s'havia d'haver aprovat fa vint anys... (*veus de fons*), fa vint –vint–, perquè la disposició transitòria que ens regeix en l'atribució dels escons diu que ha de durar quinze dies, la vigència d'aquella distribució de la població..., i ha durat no quinze anys, no, vint-i-un; reforma de la Llei 3/82 del Parlament, el President i el Consell Executiu; Llei reguladora de la iniciativa legislativa popular; lleis d'organització territorial –si no, per què hem perdut tot l'any passat?–; lleis reguladores dels organismes consultius de la Generalitat, amb espe-

cial menció de la Sindicatura de Comptes, i Llei del Consell Audiovisual de Catalunya.

Objectius? Els podem desgranar, si volen, en el debat de demà.

Quinze: els quatre federalismes i la Carta de Barcelona. Nosaltres entenem que hi han quatre línies en les quals la proposta federal ha d'avançar i avançarà. La primera és la línia política: reconeixement explícit de les nacionalitats històriques; la Constitució, quan es va fer, va mencionar el concepte, però no les nacionalitats, perquè no hi eren. Crec que abans ho hem dit: ha d'haver-hi un reconeixement explícit; no té sentit que vint anys després les paraules «Catalunya», «Euskadi», «Galícia» no surtin en la Constitució –perquè no hi surten.

I hi ha una altra paraula que el president del Tribunal Constitucional ha manifestat recentment que tampoc hi surt i que no té sentit que no hi surti, que és la paraula «Europa». Per què? Perquè no hi érem; l'entrada a Europa és de l'any 86. I hem firmat uns tractats que són lleis, i aquestes lleis són molt més avançades que les nostres, si més no, per raó de temps, perquè són més modernes... Principis de proximitat, d'economia legislativa, de subsidiarietat, etcètera; tots aquests principis, que són presents a les lleis que ja ens obliguen, no estan a la Constitució, no estan a l'Estatut. Els hi hem de posar.

Senat federal, compost per representants acordats per governs i parlaments autonòmics.

Presència directa de les nacionalitats històriques en les institucions europees assumint o compartint la representació del conjunt de l'Estat en les matèries en què tenen reconeguda competència. Em consta que el president de la Generalitat ha estat treballant fort en això, perquè en la Cimera de Regions de..., deu ser de Liège, potser, presidida pel senyor Van Cauwenbergh, que abans n'havia sigut l'alcalde, i va ser membre, també, del Comitè de les Regions, ha convocat una cimera de regions amb capacitat legislativa, citant com a precedent la reunió que el president Pujol havia convocat aquí a Barcelona.

Segon punt, federalisme fiscal, descentralització de la despesa pública: 40, 30, 30; l'Estat ha de ser menys que la suma dels municipis i les autonomies. És a dir, el territori ha de tenir el 60% de la despesa, per mitjana, a Espanya si volem que el sistema federal sigui alguna cosa més que un principi eteri; que això tingui una traducció econòmica de proximitat, també, en les decisions que costa diners de prendre, perquè, si no, estem parlant d'un federalisme buit i no és la nostra intenció. I els avanço que, si a Espanya ha de ser una mitjana del 40, 30, 30, havent-hi com hi han a Catalunya més competències que en altres autonomies i havent-hi com hi han a Catalunya ajuntaments grans que gasten molt, molt més per habitant que la mitjana dels ajuntaments d'altres autonomies, és possible que arribar a aquesta mitjana a Espanya vulgui dir, a Catalunya, una mitjana diferent, amb la qual cosa a Catalunya seria: 30, 35, 35, probablement. Si diem això a Madrid, s'espantaran tant, senyor Fernández Díaz, que no sé si dir-ho, però cau pel seu propi pes, que ha de ser així: si a Espanya

és el 40, 30, 30, tenint més competències, Catalunya –l'autonomia–, i més, els ajuntaments, probablement a nosaltres ens en tocarà una mica més, perquè aquest federalisme fiscal sigui efectiu.

Inversió bàsica de l'Estat per habitant en les grans àrees metropolitanes que segueixi un criteri bàsic d'igualtat. Hi han tres àrees metropolitanes de més d'un milió –València, Barcelona i Madrid– i unes altres que hi aspiren per la via de l'agregació de municipis –Sevilla, Màlaga, Saragossa i Bilbao–, i bé, els conec bé, perquè, el grup de set, el vaig crear jo fa una colla d'anys, i està funcionant i funciona bé i volen tenir –volen tenir–, evidentment, com més inversions millor. Bé, l'Estat es pot passar de tenir un criteri d'equitat no només en el Fons de compensació, sinó en les inversions directes de l'Estat, senyor conseller? És que les inversions directes de l'Estat no són inversions? El finançament autonòmic, quina part és del total del finançament? És una part, només una part. I les inversions directes de l'Estat, que estem veient aquests dies que és tres vegades més alta en l'aeroport de Madrid que en el de Barcelona? Tenim un finançament autonòmic fantàstic, tenint el triple d'inversió en l'aeroport de Madrid que en el de Barcelona i tenint de renunciar a ser el *hub*, el centre d'una regió de 15 milions d'habitants?

En fi, posem-ho tot sobre la taula –posem-ho tot sobre la taula– i sobretot amb transparència. Que no ens digui el senyor Rato: «No, les balances fiscals no es poden publicar perquè aleshores la gent es baralla». No, no, la gent no es baralla, la gent es baralla justament quan no les té, les balances fiscals. A Alemanya les tenen i les publiquen cada any, i, com que les publiquen cada any, han deixat de ser interessants, per dir-ho d'alguna forma. Home, hi ha baralles, sí que n'hi ha, però no la baralla, no el *barullo*, no hi és el *barullo*, hi ha transparència, i la transparència és l'aliat millor per acabar amb els *barullos* que hi puguin haver en el cap d'alguns polítics més que no pas en la realitat.

Inversió bàsica de l'Estat per habitant? Igual. I, en definitiva, pagar per renda i rebre per població. Es pot matisar això? Es pot matisar, evidentment. Convergència i Unió ha dit de vegades: «Compte!, perquè els serveis que estem donant són elàstics a la renda, creixen més que la renda.» Si tens un 10% de renda més, no tens una despesa total del 10% més en sanitat, per exemple. La gent, com més diners, més sanitat vol relativament. Bé, d'això, en discutirem. Fins i tot podríem discutir sobre la possibilitat de veure si, acceptant que s'ha de pagar per renda i rebre per població, és a dir que s'ha de pagar el 19% i rebre el 16 o el 15, que és el que estem demanant, no seria, en el cas de la inversió de l'Estat, que no figura dintre del finançament autonòmic estricte..., sí que hauríem de tendir a una proporcionalitat amb el PIB; almenys la inversió, que té més a veure amb la capacitat de créixer de la riquesa i de creixement, etcètera..., es tingüés en compte la variable «riquesa» o «creixement de la riquesa» més que no pas la població.

I, finalment, la gestió compartida de l'Agència Tributària, perquè la gestió compartida de l'Agència Tributària ens pot estalviar d'anar a un enfrontament molt gran amb el tema del concert. Jo estic d'acord amb els amics

d'Esquerra Republicana que el concert és la solució, però ells haurien d'estar d'acord amb mi que és una solució no fàcilment practicable i que, per tant, com a quasi tot en la vida, ens hi hem d'anar acostant. Ens hi podem acostar? Sí. Ens hi podem acostar perquè l'Agència compartida, l'Agència Tributària compartida –o federal, digueu-ne com vulgueu–, amb diners a compte, progressivament, acaba sent, en definitiva, un sistema molt similar al sistema de la quota i del concert.

Ho torno a dir: l'Agència Tributària compartida, si hi ha entregues a compte, que es calculen en funció, a última hora, del que l'Estat igualment s'haurà de quedar, perquè són els serveis que l'Estat fa a Catalunya –que és el que es fa quan es calcula la quota en el concert basc–, ens acostaria progressivament al sistema de concert sense haver d'obrir el meló –i la guerra– de si nosaltres tenim drets històrics, de si el Pacte de Bergara va ser allà i no va ser aquí, etcètera. No ens querellem pels noms, barallem-nos per les coses. Això és el que nosaltres estem plantejant.

Federalisme cultural: ple reconeixement de la pluralitat cultural –ho he dit–; ús de les quatre llengües de l'Estat com a riquesa; reconeixement, per part de Catalunya, de la riquesa que és el castellà... Igual com demano a l'Estat que defensi el català, home!, nosaltres hem de dir que defensem el castellà, perquè el castellà és la manera que tenim d'anar pel món, la millor de les maneres. Hi han molts països que no ho tenen això, ni els holandesos, que han de parlar en anglès, ni tants altres. Els francesos, amb més dificultats que nosaltres, que ja és dir, perquè el francès va arribar a ser una llengua universal. I jo sóc partidari –i jo sóc partidari–, senyora consellera, de la tercera llengua, però, a més, ja que nosaltres, amb França, hi tenim tants deutes –històrics, democràtics, culturals, de tota mena–, nosaltres hauríem de fer per manera que tots aquells nanos que ara van a classe d'anglès perquè toca i que ja el saben –i el saben perquè els seus pares els han dut a l'acadèmia– puguin fer, com a tercera llengua, no l'anglès, sinó el francès. És un gest que hauríem de fer, que ens aniria bé entre altres raons per una cosa molt clara: bona part dels immigrants actuals –bona part dels immigrants actuals–, amb els quals ens hem d'entendre d'una forma o altra, tenen com a segona llengua el francès i, per tant, aquest gest s'hauria de fer.

Federalisme judicial: atribuir al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya les funcions de tribunal de cassació. Jo vaig creure, en la primera lectura del Pacte de Justícia de Madrid, que s'havia aconseguit. No s'ha aconseguit. No s'ha aconseguit perquè hi ha una limitació: perquè es diu, contextualment, que és cassació, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és l'última instància, sempre que es tracti de sentències en aplicació de lleis aprovades per les institucions autonòmiques catalanes. Però això ja ho fem. No, no, del que es tracta és d'una altra cosa que és bàsica i important i, en fi, molt decisiva pel que pugui passar també en altres àmbits. Què és? És la subsidiarietat judicial. El Tribunal Suprem ha de ser subsidiari i no ha d'actuar. Sempre que el Tribunal d'aquí pugui cassar sentències, en última instància, que les cassi. Al ciutadà, però, se li ha de reconèixer el dret individual a no estar d'acord amb la sentència en el marc d'un estat que té altres tribunals

de cassació autonòmics que poden sentenciar a favor d'un ciutadà que aquí mateix, per exemple, ha perdut la causa.

Si jo he perdut una causa aquí i un gallec l'ha guanyat en el seu Tribunal Superior de Justícia. Jo vaig al Tribunal Suprem espanyol i li dic: «Digui'm qui té raó: el Tribunal Superior de Catalunya o el de Galícia?» I aquest recurs, en última instància, que es denomina recurs d'unificació de doctrina, existeix però no es fa servir perquè, totes les cassacions, les fa el Tribunal Suprem i, per tant, no serveix de res. Les cassacions s'han de fer aquí i, al Suprem, s'hi ha d'anar només, només, en unificació de doctrina.

I hem de desencallar la Carta municipal de Barcelona, que està aturada pel Govern del PP al Congrés dels Diputats. Aquí es va aprovar..., aquí es va aprovar la Carta de Barcelona pel que es refereix a la Llei autonòmica, a les competències que tenim atribuïdes aquí, i en canvi, a Madrid, es va parar. Molt bé, jo crec que nosaltres hem de prendre la iniciativa de tornar a enviar la Carta –estudiem-ho– a les Corts espanyoles, amb iniciativa legislativa des d'aquí.

I podem fer una altra cosa més: hi ha un esborrany de l'anterior legislatura, del secretari d'Estat, Francisco Camps, valencià, que ara ja no és secretari d'Estat, però que va fer una llei de grans ciutats perquè, sempre que arriba la Carta municipal de Barcelona a Madrid, diuen: «Bueno, pero esto, ¿por qué es sólo para Barcelona?» I els ho has d'explicar. Els governs van passant i van canviant, i tu els ho vas explicant, i sempre en vénen de nous que no ho saben. A la Llei de bases de règim local, a l'Estatut, a tot arreu, es recull –a la Llei de finances locals– que Barcelona té una legislació especial com l'ha tingut, fins i tot, en el franquisme! La Carta municipal va ser una cosa que va sobreviure al franquisme. Molt bé. Doncs, se'ls hi diu i aleshores contesten: «Sí, pero ¿por qué las demás ciudades de España no? Las grandes...» I, aleshores, jo sempre els dic: «¿Que también la quieren tener? ¡Pues, venga, todos!»

Primer, que es faci la Carta municipal, perquè està previst, però després que s'estengui, o si volen fer-ho simultàniament, tramitem-ho simultàniament. Una vegada això em va costar –quan tenia el senyor Mas d'oposició a l'Ajuntament, que ho feia molt bé, per cert; feia molt bé d'oposició, vull dir. (Rialles.) Doncs em va costar quatre anys de Carta municipal, perquè, quan ja teníem la Carta municipal coll avall... Aquí, aquí, que no arribava aquí, encara, no?, perquè Convergència i Unió no l'aprovava allà, a l'Ajuntament. Volíem tenir una majoria absoluta. No sé si el senyor Homs també hi era... Sí que hi era. Doncs, molt bé, la vam portar a votació i es van agafar a l'excusa que jo havia dit a Madrid que sí a una llei de grans ciutats espanyoles, per dir: «Ah!, doncs, ara no votem la Carta.» I Convergència i Unió va retardar quatre anys la Carta municipal de Barcelona, la seva arribada aquí, amb l'excusa que jo estava negociant a esquesnes d'ells, que no era a esquesnes perquè era ben sabut per tothom, a través del G-7, que també hi havia d'haver una llei de grans ciutats espanyoles.

Bé, ara ens hi tornarem a trobar, i el que vull que sàpiga aquesta cambra i el públic català és que aquesta ve-

gada no ens enredaran. Hi ha d'haver la Carta, i si pot haver-hi carta i llei de grans ciutats, millor. Perquè mirin, saben què hi ha a la Carta municipal entre altres coses? La justícia local. I saben quina és la solució dels problemes que tenim al carrer? Dic «dels problemes que tenim al carrer», no dic «dels grans problemes». Dic dels problemes de cada dia. La justícia local, perquè no n'hi ha d'altra. (Remor de veus.) No n'hi ha d'altra, de solució dels problemes de la petita delinqüència: del furt, de l'estrebada, del triler. No n'hi ha d'altra. Fer que la policia federal, que n'hauríem de dir, persegueixi els trilers és una monstruositat jurídica i política; fer que la policia nacional es dediqui a vigilar en els racons dels barris si hi ha problemes de delinqüència menor és una barbaritat, és un sense sentit.

Com ho fan els països? Què fa a Nova York, el senyor Giuliani? Doncs té quaranta mil policies, però quins policies són? Tots locals, perquè els altres són l'FBI i el servei d'immigració, que aquests no porten uniforme i no els veus. I on van aquests policies? De qui són policies judicials? De la justícia local. Quants jutges hi ha a Nova York, locals? Seixanta. Vaig organitzar un seminari a Nova York, el vam anar a veure, i els alcaldes llatinoamericans li van preguntar: «–Com s'ho ha fet, vostè, per arreglar Nova York?; –Oh! És que jo sóc fiscal, jo sóc dur, broken window.» Ell té la teoria que s'ha de fer una reacció ràpida davant del crim i que, quan hi ha un vagó de metro pintat, s'ha de treure i posar-ne un altre de nou... I al final li van preguntar: «–Però, escolti, quants policies té?; –Quaranta mil.» Que tampoc són tants! Quaranta mil és la proporció. No, no... El senyor Pomés ho sap. «–I què fan aquests?; –I què fan? Els porten al jutge.» «– I quants jutges hi ha?; –Seixanta.» «I qui els nomena?; –Jo.» No era ell, no era ell que els nomenava, era una sanció que la ciutat donava a un sistema d'accés via carrera judicial, com s'ha de fer, però amb una sanció del poder local, que diu a la seva policia: «–Tu ets policia judicial d'aquest jutge, d'aquesta justícia local.»

Sapiguen que si no és per aquesta via no acabarem la petita delinqüència a les ciutats de Catalunya, no l'acabarem, no hi ha solució. Per descomptat que hi ha un problema addicional que haurem d'enfocar i que s'està enfocant, que és el tema de la multireincidència. El conseller de Justícia ho sap ben bé; els fiscals i els jutges ens estan tractant de convèncer que no utilitzem aquesta expressió. Per què? Perquè la multireincidència, que és el més escandalós..., perquè per què estan desmoralitzats de vegades els policies municipals i els habitants dels barris nostres? Home, perquè veuen venir el mateix lladre al mateix lloc a la mateixa hora i no veuen que hi hagi una reacció..., o no poden comprovar que hi hagi una reacció real, no? Què estem demanant? Condemnar la multireincidència, però la teoria jurídica diu que això no és possible perquè, en teoria, el sistema penitenciari ha de netejar..., ha de deixar aquell que ha complert la pena, tant si és al carrer com si és a la presó..., l'ha de deixar exactament igual com estava abans, sense cap mena de..., més que els antecedents, però sense cap mena de sospita respecte a ell. Per tant, no es pot considerar que aquest que ja ha incidit una vegada i torna a incidir en el delictes hagi de tenir un agreujant.

Molt bé, però, davant d'això, senyor conseller, nosaltres estem proposant –i vostè ho sap i no som nosaltres sols, evidentment– la figura de l'habitualitat, que seria una nova figura del Codi penal, en el qual viure permanentment amb càrrec al furt i al robatori fos vist no com una reincidència en un furt antic, sinó com una nova forma de delinquir, perquè és una vida organitzada per fer-ho. I em consta que per aquesta via hi ha més possibilitats d'arribar a acords que no pas per les que havíem tractat d'arribar-hi fins ara.

I acabo, reforma de la Constitució, ho he dit. (*Remor de veus.*) Proposa impulsar la reforma de la Constitució espanyola per modificar el Senat en el sentit de convertir-lo en la cambra de representació territorial.

I, disset i últim: marc financer i factibilitat –ho discutirem amb més detall tot el temps que calgui. La viabilitat financera de les polítiques i propostes contingudes en el programa que els acabo de presentar vénen garantides per la generació de recursos que el nou govern obtindrà i que es distribueixen de la següent manera: la diferència entre ingressos consolidats no financers de la Generalitat i les despeses corrents, limitades aquestes últimes a un creixement real tendencial de l'1,5%, proporcionen un marge addicional per al període de 2002-2006 d'1,37 bilions de pessetes, sense assumir nou endeutament. Considerant un escenari amb nou endeutament però amb manteniment de la relació deute / producte interior brut, els recursos disponibles serien d'1,9 bilions de pessetes.

D'acord amb els criteris de finançament proposats pels socialistes, d'anivellament del finançament de Catalunya amb la resta de les comunitats autònomes de règim comú, i la progressiva convergència a llarg termini amb les de règim floral com he dit, els recursos addicionals serien de 322.000 milions de pessetes. Incorporant la inversió tendencial actual de la Generalitat al marge de recursos addicionals que generen en cinc anys seria de 3,35 bilions, sense nou endeutament i 3,90 bilions, mantenint els nivells d'endeutament respecte del producte interior brut. Això garanteix la viabilitat financera de les polítiques que comporten major despesa corrent i els nous projectes d'inversió que proposo en aquest programa.

Acabo. Els quatre eixos que he desenvolupat i els vint o els disset compromisos que he detallat poden resumir-se en un de sol: governar Catalunya d'una altra manera, caracteritzada... –aviat–, caracteritzada pel respecte, la confiança, l'eficàcia, el consens, la transparència i la proximitat.

L'autoritat del Govern de la Generalitat s'ha de fonamentar en un profund respecte als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a la seva societat civil, al Parlament, als territoris, i al poder local, a tot això. Nosaltres començarem justament per aquí, confiant més en els ciu-

tadans i ciutadanes d'aquest país, liderant d'una manera diferent, escoltant i després actuant, i, sobretot, escoltant la gent i convidant la gent a actuar amb nosaltres.

Estic per la unió dels catalans entorn d'un projecte basat en la confiança i apuntant el futur. Unió de Govern, societat, economia, escola i universitat entorn d'un pla estratègic de Catalunya; unió dels territoris de Catalunya des de la veu pròpia de cada un d'ells; unió dels catalans amb denominació i dels catalans sobrevinguts, un sol poble, amb accents diferents, però un sol poble; unió de Generalitat i ajuntaments, president i alcaldes, aquesta serà la fórmula de l'èxit a Catalunya. Confiança en nosaltres mateixos; autoexigència, sí, però no autocomplaença; visió de futur, projecte, risc calculat, ambició. Arrel, sí, però branques fortes; unió i llibertat, una Catalunya sense classes diferents de catalans, simplement amb individus, i pobles i ciutats que es respecten i que són respectats. Una Espanya plural i viva, més projectes compartits des de l'autonomia i des de la diferència; ens entendrem millor d'aquesta forma.

Estic convençut que la continuïtat de l'actual esquema de Govern no serveix als interessos del país, que no serveix per afrontar el futur, que no serveix per oferir nous i més ambiciosos objectius al poble de Catalunya, i crec que això ho comparteixen, fins i tot, alguns diputats i diputades dels qui votaran en contra d'aquesta moció. (*Remor de veus.*) Aquells que diuen en privat «així, no podem seguir»; els que s'incomoden pel fet d'haver posat la clau del Govern de Catalunya en mans del Partit Popular.

Estic també convençut que el nou estil i el nou programa de Govern que he dibuixat són els que més convenen a la Catalunya del segle XXI i per això, siguin quins siguin, els vots de tots i cadascun de vostès, em permeto de demanar-los que facin tot el possible per tal que aquests objectius nacionals puguin ser assolits com més aviat millor.

Per acabar vull dir-los que també estic convençut que si la cambra no dóna suport a aquest programa demà passat, sí que ho faran els catalans i les catalanes quan siguin cridats a les urnes.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

La sessió es reprendrà demà, a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts.